ஓம்சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

செந்தமிழ்ச் செல்வி

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தினின்றுந்

திங்கள்தோறும் வெளிவருவது.

சிலம்பு ௪	மெய்கண்டான்யாண்டு-௭௱௭ ஆனித் திங்கள் 1930௵ ஜூன்௴—ஜூலை௴	பரல் ௬

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்

உடம்பெனு மனையகத்து ளுள்ளமே தகழியாக
மடம்படு முணர்நெய்யட்டி யுயிரெனுந் திரிமயக்கி
இடம்படு ஞானத்தீயா லெரிகொள விருந்துநோக்கிற்
கடம்பமர் காளைதாதை கழலடி வணங்கலாமே.

இந்தத் தேவாரப்பாட்டு உடம்பினுள்ளே இறைவன் இருக்கின்றான் என்றும் அவன் உடம்பினுள்ளே யிருந்தாலும் அதனை உறைவிடமாகக் கொண்டிருக்கிற உயிர் அறியாதபடி மறைந்திருக்கின்றான் என்றும் அவ்வாறு மறைந்து உடம்பினுள்ளே யிருக்கின்ற இறைவனைக் காணுதற்கு அவ்வுயிர் என்ன செய்தல் வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றது.

உடம்பு ஒருவன் குடியிருக்கிற மனையாக உருவகஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதிலுள்ள உவமான உவமேயங்களின் பொருள்களை விளக்குவாம். அந்த மனையானது ஒரு இருளிரவில் முற்றிலும் இரு டாயிருத்தலினால் அதில் விலையுயர்ந்த ஒரு மாணிக்கமிருப்பினும் ம விருக்கிறவனுக்குத் தெரியாது. அதுபோல் இறைவன் ஒருவனு கூறிய உடம்பினுள்ளே இருந்தாலும் அவன் தனது சுட்டுணர்வாகிய ல் விளக் மையால் அவனைக்காண முடியாது. இருட்டு மனையிலிருக்கி

கத்தைக் காணுதற்கு மனைக்காரன் ஒரு அகல் விளக்கில் நெய் ஊற்றி அந்த நெய்யில் ஒரு நூற்றிரியைத் தோய்த்துத் தோய்த்த திரியை அகல் நுனியிற் சேரவைத்து அதிலே தீயைக்கொளுத்தி எரியும்படி செய்தல் வேண்டும். விளக்குத்திரி எரிந்தால் அதனுடைய ஒளி நாலு சுவருக் குட்பட்ட அந்த மனையிட முழுவதும் விளங்கி அதிலிருக்கிற மாணிக் கத்தை மனைக்காரன் காண்பான்.

உள்ளத்தை அகலுக்கும், அறியாமையைப் போக்குகின்ற உள்ளுணர்வை (Intuition) நெய்க்கும், உயிரைத்திரிக்கும், திரியி லெரிகிற விளக்கு ஒளியை உண்மை அறிவுக்கும் ஒப்புமைகள் கூறப்பட்டிருக் கின்றன. விளக்குத் திரியில் ஒளி விளங்கி மனை முழுவதும் நிறைந்து அங்கேயுள்ள மாணிக்கத்தை மனைக்காரனுக்குக் காட்டுதல் போல் உயிரினிடத்தில் உண்மை அறிவு விளங்கி உயிரிருக்கிற உடம்பு முழுவதும் நிறைந்து உடம்பினுள்ளே யிருக்கிற இறைவனை அந்த உயிருக்குக் காட்டும். திரியில் தீ எரிதற்கு நெய் வேண்டப்படுதல் போல் உண்மை அறிவு உயிரில் விளங்குதற்கு அறியாமையைப் போக்குகிற உள்ளுணர்வு வேண்டப்படுவது. நெய் இருத்தற்கு அகல் இடமாயிருத்தல் போல உள்ளுணர்வு உண்டாதற்கு உள்ளம் இடமாயிருக்கின்றது.

தகழி-அகல். மடம் படும் உணர்-அறியாமை அழிக்கும் உள்ளுணர்வு. மடம் என்பது உலகத்தை மெய் என்றும் இறைவனைப்பொய் என்றும் மயங்கி அறிகிற உலக அறிவு. அது உண்மை அறிவை நோக்க அறியாமை ஆதலால் மடம் எனப்பட்டது. படுதல்-அழித்தல் அல்லது போக்கல். உணர்வு என்பது உணர் எனக் கடை குறைந்து நின்றது. முதனிலைத் தொழிற் பெயர் என்று கூறலும் ஆம். உணர் என்பது உள்ளத்தின் உள்ளே உணர்தல். இந்த உணர்தலாவது கற்றுக் கேட்டுச் சிந்தித்து (நினைத்து)ப் பயின்று தூய்மை அடைந்த உள்ளத்தில் இறைவனது அருளொளி வந்து கலத்தலால் உண்டாகின்றது. இந்த உள்ளுணர்வைத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் வேறொரு தேவாரத்தில் உள்ளத்து ளொளியுமாகும் என்று கூறுகின்றார். தூய்மையான உள்ளத்தில் இறைவன் அருள் விளங்குதலைத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் 'சிந்தையாய் நின்றசிவமே போற்றி' எனவும், ...ந்தையுட் சிவமாய் நின்ற செம்மை யொடு' எனவும் 'உள்ளம் நிறைந்த ...ந்தையேகம்பம்' எனவும், 'சிந்தையாக சிவனுக' எனவும், திருமூலர், ...ந் சிவமாய மல மூன்றுஞ் செற்றவா' எனவும் 'சித்தந்திரிந்து ...ாகியே' எனவும், கூறுதல் காண்க. சித்தம், உள்ளம், சிந்தை ...ன்பன ஒரு பொருட்சொற்கள். அட்டி-பெய்து. மயக்கி-

சேர்த்து. இடம்படும் ஞானத்தீ-என்றது உண்மை அறிவு. அது அகன்று ஆழ்ந்து விரிந்து "உண்மை நிறை பெருகுநிலைக்குறியாளர்" அறிவாயிருத்தலால் இடம்படு ஞானத்தீ என்றார். தீயானது தன்னிடம் சேர்ந்த அழுக்கினை எரித்துத் தூய்மையாக்குதல் போல உயிரினிடத்துள்ள மலத்தைப் போக்கி அதில் அருளொளி விளங்கச் செய்தலால் ஞானத்தீ என்றார். எரிகொள - நாசமாக. மனைக்குக் கூறும் பொழுது இருள் நாசமாக என்றும் உடம்புக்குக் கூறும் பொழுது உடம்பைச சேர்ந்த உயிரிலுள்ள மலம் நாசமாக என்றும் பொருள் கொள்ளுக. இருந்து நோக்கில் என்பது மனைக்குக் கொள்ளும் பொழுது மனைக்காரன் மனையினுள்ளேயிருந்து அதனுள் விளங்குகிற விளக்கு ஒளி கொண்டு மனை எங்கும் பார்க்கில் என்றும், உடம்புக்குக் கொள்ளும் பொழுது உடம்பினுள்ளே யுள்ள உயிர் தனது உள்ளத்தில் ஒரு வழிப்பட்டு உற்று நோக்கில் என்றும் பொருள் கொள்க. இருந்து நோக்குதல் என்பது உள்ளே நினைத்து (தியானித்து) மறைந்துள்ள இறைவனைக் காணுதல் ஆகும்.

கடம்பு அமர்காளை என்பது முருகக்கடவுள். அவன் எப்பொழுதும் இளங்குமரன் ஆனதால் காளை என்றார். அவன் தாதை இறைவனாகிய சிவபெருமான். கழல் - வீரகெண்டையம். அடியார்களுக்கெல்லாம் வீட்டை அளிக்கிற புகழை அது குறிக்கிறது.

அடிகாணல் - இறைவனுடைய வலது கால் அறிவு வலியையும் (ஞான சத்தி) இடது கால் செயல் வலியையும் (கிரியா சத்தி) குறிக்கிறது. ஒருவன் தனது அறிவானது இறைவனது அறிவையின்றி நிகழாது என்றும், தனது செயலானது இறைவனது செயலின்றி நிகழாது என்றும் அறிந்து எங்கும் நிறைந்துள்ள அவனுடைய அறிவு வலிக்குள் தனது அறிவு வலியும் செயல்வலிக்குள் தனது செயல்வலியும் அடங்கித் தன் முனைப்பின்றி நிற்றலே அடிகாணுதலாகும். இந்த அடிகாணுதலே பேரின்பநிலை அடைதலாகிய வீடுபேறு ஆகும்.

ஒருவன்-தோன்றா எழுவாய். காணலாகும்-பயனிலை.

"வெள்ளத்தைச் சடையில்வைத்த வேதகீதன்றன்பாதம்
மெள்ளத்தா னடையவேண்டின் மெய்தரு ஞானத்தீயால்
கள்ளத்தைக் கழியநின்றார் காயத்துக் கலந்துநின்ற
உள்ளத்துள் ளொளியுமாகு மொற்றியூ ருடையகோவே"

என்னும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுடைய தேவாரம் மேலே கூறிய தேவாரக் கருத்தினையே கூறுகின்றது. ஆனால் இதில் மனையில் விளக்கேற்றுதலாகிய உருவகம் கூறப்படவில்லை.

சிவஞான போதக்கருத்து

[திரு. மா. வே. நெல்லையப்பிள்ளை யவர்கள் B. A.]

முதலாவது சூத்திரம்

மூன்றாவது அதிகரணம்

இந்த அதிகரணத்திற் கூறப்படும் பொருள் (மேற்கோள்) "அழித்தற்கடவுள் (சங்காரகாரணன்) ஒருவனே உலகிற்கு முதற் கடவுள்" என்பது. இந்த மேற்கோளினது பொருள் நன்கு விளங்குதற்கு அழித்தற்கடவுள், உலகு என்ற இரண்டு சொற்களால் பெறப்பட்ட கருத்துக்கள் விளக்கப்பட வேண்டும்.

2. அழித்தற் கடவுள் என்று இங்கே ஆசிரியர் கூறினது மாயாகுணங்களோடு கூடிய அழித்தற் கடவுளை (குணி உருத்திரனை) அன்று; பருஉலகம் (தூல உலகம்) முதல் சுத்தமாயா உலகங்கள் (புவனங்கள்) வரை அழிக்கப்படுகின்ற பெரிய அழித்தலை (மகா சங்காரம்)ச் செய்கின்ற சதாசிவ மூர்த்தியை, இறைவனொருவனே லயநிலையில் பரமசிவன் எனவும், போக நிலையில் சதாசிவன் எனவும், அதிகாரநிலையில் மகேசன் எனவும் பெயர் பெறுவன்.

3. உலகு என்பது இங்கே உயிர் உலகத்தை (சேதனப் பிரபஞ்சத்தை) மாத்திரம் குறிக்கின்றது. உயிருலகம் மாத்திரமே இறைவனுடைய முதன்மையை அறிந்து நடக்கவல்லது. உயிர்களுடைய அறிவு வேட்கை செயல்களுக்கு இறைவனுடைய முதன்மை இன்றி அமையாது வேண்டப்படுவது. இறைவன் உயிர்களுடன் இரண்டற (அத்துவிதமாய்)க் கலந்து ஒன்றி நின்றாலன்றி உயிர்களுடைய அறிவு வேட்கை செயல்கள் நிகழா. உயிரில்லாத பொருளுக்கு அறிவு வேட்கை செயல்களில்லை. இறைவன் அதனை அசைவித்தல் மாத்திரம் செய்கின்றான்; அறிவு வேட்கை செயல்களை நிகழ்த்துவித்தலாகிய முதன்மையை, அதனிடத்துச் செய்தலில்லை. இந்தக்கருத்து மேற்கோளில் சங்காரமே என்ற சொல்லினுள்ள பிரிநிலை ஏகாரத்தாற் பெறப்படுகின்றது.

4. எந்தப் பொருளினிடத்தில் மேலே கூறிய பெரிய அழித்தற்காலத்தில் (மகாசங்கார காலத்தில்) எல்லா உயிர்ப் பொருள்களும் உயிரில் பொருள்களும் ஒடுங்கி நிற்குமோ அந்தப் பொருள் மாத்திரமே அவ்வழிவு முடிவுக்காலத்தில் எஞ்சி நிற்ப தாகும். அந்தப் பொருளினிடமிருந்தே மீளவும் படைப்புக் காலத்தில் உயிருலகமும் உயிரிலுலகமும் தோன்றுவன ஆகும். அந்தப் பொருள் சதாசிவன் ஆதலின் அவனே பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவன். அவனே முதற்கடவுள் என்று இரண்டாவது அதி கரணத்தாற் பெறப்படுகின்றது. அழித்தற் கடவுள் ஒருவனே உலகிற்கு முதற்கடவுள் என்னும் மேற்கோளையுடைய மூன்று வது அதிகரணம் வேண்டுவதில்லை. ஆயினும் அத்தகைய அழித்தற் கடவுளரும் பலர் இருத்தல் கூடும் எனக்கூறுகிற பல கடவுட்கொள்கையர்களை மறுத்தற்பொருட்டு ஆசிரியர் மூன்று வது அதிகரணம் கூறுகின்றார்.

5. மூன்றுவது அதிகரணத்தில் ஆசிரியர் கூறுகிற ஏது "சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சம் சுட்டுணர்வின்றி நின்ற சங்காரத் தின் வழியல்லது சுதந்தரமின்றி நிற்றலான்" என்பது. இதன் பொருளை நாம் நன்கு அறிதல் வேண்டும். நாம் அதனை அறியப்புகுவாம். சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சம் என்றது சுட்டுணர்வுடைய உயிருலகம். "சுட்டுணர்வின்றி நின்ற சங்கா ரம்" என்பது சுட்டுணர் வில்லாதிருக்கின்ற அழித்தற்கடவுள். சுதந்தரம் என்பது தற்சார்பு (independence). சுட்டுணர்வு ஆவது, அறிகிறவன் கருவி அறிவால் பொருள்களை அவை களுக்கு வேறாய் நின்று சுட்டி அறிவது. இப்படி அறியும் சுட் டுணர்வில் அறியப்படும் பொருள்கள் அறிகிறவனுக்கு வேறா யிருக்கின்றன. அப்பொருள்கள் பலவாயிருத்தலின் அவைகளை அறிகிறவன் ஒன்று ஒன்றாய்ச்சுட்டி அறிதல் வேண்டும். முன் அறிந்த ஒரு பொருளை அவன் பின் மறந்து விடுகிறான், அல்லது மயங்கி வேறொன்றாய் அறிகின்றான். முன் ஒரு காலத்தில் அவன் தெளிவாயறிந்த ஒரு பொருளைப் பின் ஒரு காலத்தில் அறியமுடியவில்லை. வெளியிலுள்ள தடைகளை நீக்கி அவன்

தனது மனதை ஒருமுகப்படுத்தி நினைத்து அறிந்த ஒரு பொருளைப்பின் அத்தடைகளுள்ள பொழுது அறிகின்றானில்லை. இதனால் நாம் அறிகிற உண்மை என்னவெனில் அறிகின்றவன் தானாக ஒன்றையும் அறியாமல் வேறொரு பொருளினது சார்பு கொண்டு அறிகின்றான் என்பது. அப்படியிருத்தலினாலே தான் அந்தச் சார்புப் பொருளுடைய விளக்கம் தனது உள்ளத்திற் பட்டபொழுது அவன் அதனை அறியவும், படாதபொழுது அறியாமலிருக்கவும் நேரிடுகின்றது. ஆதலின் சுட்டுணர்வு உடைய உயிர்களுக்குத் தற்சார்பு இன்மை (சுதந்தரமின்மை) பெறப்படுகின்றது.

ஆனால் இறைவன் உயிர்கள் போலச் சுட்டிஅறிவானல்லன். அவன் உயிர்களுடைய கட்டுக்காலத்திலும் கட்டு விடுதிக் காலத்திலும், எல்லா உயிர்களுடனும் கலந்து இரண்டற (அத்து விதமாய்) ஒன்றி நிற்கின்றான். ஆதலின் அவன் எல்லா உயிர் களுடைய அறிவு வேட்கை செயல்களை எல்லாம் ஒரே காலத் தில் ஒரு சேர அறிகின்றான். உயிர்களுடைய அறிவு வேட்கை செயல்களெல்லாம் தனது அறிவு வேட்கை செயல்களிற் கலந்து ஒன்றாயிருப்பதால் இறைவன் அவைகளை ஒன்றொன்றாய் அறிய வேண்டுவதில்லை. இறைவனுடைய அறிவு இச்சை செயல்கள் இப்படி இருத்தலினாலே அவன் முற்றறிவும் பேரருளும் முடிவி லாற்றலும் உடையவனாய் உயிர்களுக்கு ஐந்து தொழில்களை யும் எளிதிற் செய்ய வல்லவனாயிருக்கின்றான். அவனுடைய ஏனைய பண்புகளும் இந்த மூன்று பண்புகளில் அடங்கும். இறைவன் எல்லா உயிர்களுடன் கலந்து வேறறவிருப்பினும் அவன் உயிர்கள் அடைகிற விகாரம் அடைவானல்லன். மேலே கூறிய காரணங்களால் இறைவன் ஒரு பொருளிலும் சார்ந்திரா தவனாயும் எல்லா உயிர்களும் தன்னைச் சார்ந்து நிற்கும்படியான சார்புப் பொருளாயுமிருக்கின்றான். இதுவே இறைவன் தற்சார்பு (சுதந்தரம்) உடையவன் என்பதன் கருத்தாகும்.

இனி இவ்வாறு இறைவன் தற்சார்பு (சுதந்தரம்) உடைய வனாயும் உயிர்கள் தற்சார்பு இல்லாதவர்களாய், தங்கள் அறிவு,

இச்சை செயல்கள் கட்டுக்காலத்தில் உலகில் நிகழ்தற்கும் கட்டு விடுதி பெற்ற காலத்தில் இறைவனிடத்தில் நிகழ்தற்கும் இறைவனிடத்தில் சார்பு உடையவர்களாயிருத்தல் பற்றி இறைவன் உயிர்களுக்கு முதன்மையை உடைய முதற்கடவுள் ஆகின்றான். இவ்வாறு உயிர்களுடன் ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் இருக்கிற முதற்கடவுள் உலகிற்கு ஒருவனாயே இருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவு. அயன், மால், உருத்திரன் மூவரும் அவன் ஆணை வழி நின்று, தத்தம் தொழில் செய்யும் உயிர்வர்க்க அதிகாரிகளேயாவர். உலக வழக்கிலும் எத்தகைய மக்கட்கூட்டத்துக்கும் முற்றிலும் ஆளும்வன்மையை உடைய ஒருவனே தலைவனாயிருக்க நாம் காண்கின்றோம். ஆளும் வன்மையில் சிறிதும் வேற்றுமையில்லாத இருவர் ஒரு கூட்டத்திற்கு ஒரு செயல் நிகழ்த்த ஏற்படுத்தப்படின், அக்கூட்டத்தார் செயல் செவ்வனே நிகழாது என்பது திண்ணம்.

இனி உயிர்கள் தங்கள் கட்டு விடுதிபெற்ற பேரின்ப வாழ்வுக்காலத்தில் இறைவனுடன் ஒப்பு உடையவர்கள் என்று கூறும் சிவனொப்புக் கூறுவார் (சிவசமவாதி) கொள்கையை ஆசிரியர் மறுத்து அக்காலத்திலும் உயிர்கள் இறைவனிடத்திற் சார்பு உடையவர்களாய்ப் பேரின்ப நுகருதல் அல்லாமல் தனித்து நிற்கும் தற்சார்பு உடையவர்கள் அல்லராயிருத்தலினால் அவர்கள் இறைவனுக்கு ஒப்பாகார் என்று எடுத்துக்காட்டு வெண்பாவிற் கூறுகின்றார். இக்காரணம் பற்றி உயிர்கள் கட்டுள்ள காலத்திற்போலக் கட்டுவிடுதிபெற்றகாலத்திலும் இறைவனுக்கு அடிமைகள் ஆவார்கள். இறைவனுக்கும் உயிர்களுக்கும் ஆண்டான் அடிமைத் தொடர்பு எக்காலத்திலும் உண்டு. இதனுடன் மூன்றாவது அதிகரணம் முடிகின்றது.

இங்ஙனம் முதலாவது சூத்திரத்தில் காணப்பட்ட உலகத்தைக்கொண்டு காணப்படாத கடவுள் ஒருவன் இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதல் அளவை முறைமைப்படி கூறப்பட்டது. இந்தச் சூத்திரம் மூன்று அதிகரணங்களை உடையது. முதலாவது அதிகரணத்தில், உலகம் பிறப்பு, இருப்பு, அழிவு என்னும்

முத்தொழில்களை உடையது என்பது கூறப்பட்டது. இரண்டாவது அதிகரணத்தில அந்த முத்தொழில்கள் செய்தற்கும், செய்வானையின்றிச் செய் தொழில் அமையாது. ஆதலான் முறையே படைப்புக்கடவுள் காப்புக்கடவுள் அழித்தற்கடவுள் உளராதல் வேண்டும் என்பதும், உலகம் அழியுங்கால் அழித்தற் கடவுளிடம் ஒடுங்கும் என்பதும், அழிந்த உலகம் மலம் உண்மையால் அந்த அழித்தற்கடவுளிடம் ஒடுங்கியவாறே மீளவும் தோன்றும் என்பதும் கூறப்பட்டது. மூன்றாவது அதிகரணத்தில் அந்த அழித்தற் கடவுள் ஒருவனே உலகிற்கு முதற்கடவுள் என்பது கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் மூன்று அதிகரணங்களும் சங்கிலித்தொடர்போல ஒன்றுக்கொன்று ஏதுவும் பயனுமாய் வருதல் காண்க. இதனுடன் முதலாவது சூத்திரம் முடிந்தது.

கம்பன் கவிச்சுவை யமைப்பு

[திரு. அ. வரத நஞ்சைய பிள்ளை அவர்கள்]

(உகஉ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

உலக இயற்கை, ஓர் காரியத்தைச் செய்ததன் பின், அதே காரியத்தை அவ்வாறன்றி வேறொரு விதமாய்ச் செய்தாற் சிறப்பாயிருக்கும் என அநுபவத்தால் சீர்திருந்தும் முறையைக் கற்பிப்பதாயுள்ளது. அங்ஙனமே ஓர் உயர்ந்த கவிஞனும் ஒன்றை முற்படக்கூறிய பின் அதனினுஞ் சிறந்த பொருள் தரும் சொல் இல்லையோ எனக்கருதி விழுமிய ஒன்றை விளம்புவன். இம்முறையைக் கம்பர் தம்கவிகளில் பல இடங்களில் ஆங்காங்கு அமைத்து வைத்திருக்கின்றனர். உதாரணமாக இரண்டொன்று கூறிக்காட்டுவாம்.

இராமபிரான் சிற்றன்னை வார்த்தைப்படி இளையவனோடும் சீதையுடனும் வனம் செல்லலுற்றான் என்று கூறுமிடத்தே,

வெய்யோனொளி தன்மேனியின் விரிசோதியின் மறையப்
பொய்யோவெனு மிடையாளொடும் இளையானொடும் போனான்
மையோ மரகதமோ மறிகடலோ மழைமுகிலோ
ஐயோவிவன் வடிவென்பதொ ரழியாவழ குடையான்.

என்கிறார்.

(இ - ள்.) சூரியனுடைய பிரகாசமும் தனது பச்சை நிறத்தால் மறைபட (இதனால் வர்ணக்கண்ணாடிகள் சூரியன் ஒளியை மழுங்கக்காட்டும் என்னும் உண்மை காட்டியவாறு.)! இடையுண்டென்னும் சொல் பொய்தானோ? கட்புலனாகவில்லையே எனக்கண்டோர் ஆசங்கிக்கும் இடையினளாகிய சானகியுடனும், இலக்குவனோடும் இராமன் செல்லலுற்றான். (இதனால் முன்னே இராமனும் நடுவே சீதையும் பின்னால் இளையவனும் சென்றார்கள் எனக் குறிப்பித்தார். இடையாள்-இடையை யுடையவள் என்றும், நடுவிடத்தாள் என்றும் இருபொருள் தரும். இளையான்-இளையவன், யாவருக்கும் போர் முகத்தில் இளைக்காதவன், என இருபொருட்பயத்ததாம்.) முன்னவன் முன்னும், பெண்மணியாம் சீதை இருவர் நடுவிலும், பின்னவன் பின்னும் சென்றார்களென்னும் முறையும் விளங்குகிறது. உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்த ஒடு, தலைமையில் பொருளை யுணர்த்தலின் அவ்விருவரையும் இராமன் நடாத்திச் செல்வானாயினான் என்றறிந்தாம். இனி அங்ஙனம் சென்ற இராமன், எத்தகையினன் எனக் கவி வர்ணிக்கின்றார். அவனது உடல்வண்ணம், அஞ்சனமோ, மரகதமணியோ, திரும்பும் அலைகளையுடைய கடலோ, மழை பெய்யும் பருவத்தே தோன்றும் கார்மேகமோ எனப் பலபட எண்ணி ஒருவமமும் பொருந்தாமை நோக்கியும், உவமங்கடந்த பேரழகுடைய இக்குரிசிலுக்கு இக்கதிநேர்ந்ததோ எனக்கருதியும் ஐயோ! என்றுயாவரும் இரங்கியுருகும் கட்டழகுடையவன் என்பதாம்.

இங்கே முதலில் அஞ்சனத்தையும் பின் மரகதம் முதலியவற்றையும் அடுக்கி எண்ணிய ஆழ்ந்த கருத்தை ஊன்றி நோக்குவாம்.

அஞ்சனம்=கண்களை அலங்கரிப்பது, இவன் அழகும் கண்டோர் கண்களை அலங்கரிக்க வல்லது. அவ்வஞ்சனம், அணிந்தோர்க் கழகு செய்வதையே பயனாக உடையதன்றித் தனக்கெனப் பெருமை வேண்டாதது, ஐயன் மேனியும் விரும்பி நோக்கும் கண்கட் கின்பம்பயத்தலன்றித் தனக்கென வேறலங்காரம் வேண்டாததாயிப்போதுள்ளது. ஆகவே இவ்வொப்புமையால் அஞ்சனத்தை முன்னே கூறினர். பின்னர் அங்ஙனம் கூறியது சரிதானோ? அதனினும் உயர்வுடையதாய்ச் சிறந்த பொருள் வேறில்லையோ என ஆராய்வாராயினர். அங்ஙனம் ஆராய்வதற்குக் காரணம் இராமபிரானது எல்லையற்ற அழகின் பெருக்கேயாம். அவ்வாறு ஆராயப்புக்கார்க்கு அஞ்சனம், சில பொருள்கூட்டி மனிதர் இயற்றும் செய்கைப்பொருளாக இருத்தலாலும், இவன் மேனி, இப்போது வனஞ்செல்லும் கோலத்தால் அலங்கரிக்கப்படாமல் இயற்கை ஒளியே நிரம்பி விளங்குவதாதலாலும், அவ்வஞ்சனம் ஒவ்வாது. இயற்கை ஒளிக்கு ஒப்பு, இயற்கை ஒளியையுடைய வேறொன்றேயாதல் வேண்டும். இவன் நிறத்தோடு ஒப்புமை யுடையது மரகதமணியே, எனக் கண்டு பின் அமைத்தனர். மீட்டும் அம்மணிதானும், மனிதர் கைப்பட்டுச் சாணையிலிட்டு மண்ணுதை விடத்துப்போதிய ஒளி தருவதின்றாகலான், அதனினும் சிறந்ததாய் விளங்கும் வண்ணமும், இவன் கானம் போய்த் திரும்புவதைக் குறிப்பிப்பதாய்ப் போய்த்திரும்பும் அலைகளையுமுடைய கடல் ஞாபகத்துக்கு வந்தமையின் மறிகடலோ, என விசேட அடைகொடுத்துக் கூறினர். பின்னும் அமையாது, அக்கடலும் காட்சிக்கு இன்பமுடையதாவதன்றி நீர் வேட்கை கொண்டோர் கிட்டி உண்ணற்குதவாத உப்பாய் ஒழிவது நோக்கி, சிச்சீ! ஐயன் உருவம் கட்கின்பமும், கண்டோர்க்கு மேலாய வீட்டின்பப்பயனும் ஒருசேரத்தருவதாயிருப்ப இக்கடலை ஒப்பிட்ட என்புன்மதியின் பேதைமை என்னே? எனவருந்தி மழைமுகிலைக்கண்டு திருப்தியுடன் ஒப்பமைத்தார். அம்முகில், கருநிறத்தாலும், இடையே மின்னொளியைத் தோற்றுவித்தலானும், இந்திரவில்லேந்தி இடித்து விடாமல் மாரி பெய்து கோடைத்துன்ப வெப்பகல,

ஓரறிவுயிர் முதல் எல்லாவுயிர்க்கும் ஆக்கந்தந்து வளர்க்கும் பயனுடையதாய், உலகிற்கும் வானுக்கும் இன்றியமையாத தாய்க் கைம்மாறு வேண்டாக் கடப்பாட்டினதாய்த், தெய்வீக இயல்பின் மிகச் சிறப்புற்றதாயும் விளங்குமாறே, இவனும் நிறக் கருமையானும், மின்னற்கொடி போன்றுளாகிய மைதிலியோடு மருவுதலானும், கோதண்டவில் ஏந்திவருதலானும், வில் நாணோசை முழக்கி அம்புமாரி பொழிந்து தீயவர் துயர் நீக்கி, நல்லோர் பலர்க்கும் இன்பமுற வாழ்வளித்துத்தன் செய்கைக் குக் கைம்மாறு வேண்டாது கடப்பாடு புரிய வந்த தெய்வ இயல்பினனாதலானும், தனக்குவமையில்லாதானாய்ச் சிறந்து நிற்றலானும், நம் கவிச்சக்கரவர்த்தி மிக முயன்று எண்ணி எண்ணிக் கூறிக்கூறி அமையாமல் மேன் மேலும் கொண்ட ஆராய்ச்சிக்கு ஓர் முடிவு கண்டு மகிழ்ந்து நின்றார் என்றாலும், அம்மழை முகிலும், வேண்டுங்காற் பெய்யாமலும் வேண்டா வழி அதிகம் பெய்தும் கெடுக்கும் தன்மையும் உடையதா மன்றே. ஐயன் திறத்தில் அங்ஙனம் எண்ணுதற்கோரிழுக்கும் இல்லையே! மழை மேகத்தினும் சிறப்புடைய வேறொரு பொரு ளும் தோன்றவில்லையே! படைப்பிலும் கண்டிலேனே! அவனை ஒருவாறேனும் உவமித்து மகிழத்தொடங்கிய என் எண்ணம் இளைப்புற்றுத் தோல்வியுறுகின்றதே! எனக்குறிப்பிடுவார் போல் "ஐயோ விவன் வடிவு" என ஆராமையுடன் கூறி முடிக்கின்றார்.

இங்ஙனமே "பிராட்டி அசோகவனத்தில், தனியளாய் இரவில் விளங்கும் சந்திரனால் காமம் மிக அம்மதியை வெறுக் கின்றாள்." என வரும் இடத்தில்

கல்லாமதியே கதிர்வாள்நிலவே
செல்லாவிரவே சிறுகாவிருளே
எல்லாமெனையே முனிவீர்நினையா
வில்லாளனை யாதும் விளித்திலிரோ.

எனச் சாதுரியம்படக் கூறுகின்றார்.

(இதன் கருத்து) மதியே! அதனொடு வேறறநிற்கும் சந்திரி கையே! போகேனென்று அடம் கொண்டு நிற்கும் இராத்

திரியே! நெடு நேரமிருந்தும் சிறிதாவது குறைவு காட்டாது பழையபடியே மிகுத்து நிற்கும் இருளே! நீங்கள் எல்லீரும் ஓர் பேதைப் பெண்ணாகியும் காதலனையே நினைந்துருகும் கற்புக் கடமையில் மாறாதவளாகியுமிருக்கும் என்னொருத்தியைத்தானோ கோபித்துத் துன்பஞ் செய்யக்கடவீர்கள்! என் தலைவர், நாம் கைதொட்டுக் காப்பாற்றுவதாய் ஏற்றுக்கொண்ட மனைக்கிழத்தி யாதாயினளோ? எனச் சிறிதும் நினையாதாராயினும் அவர் கையில் வில்லிருப்பது கண்டஞ்சி நுங்கள் கூப்பாடு அங்கொன் றும் இல்லை போலத்தோன்றுகின்றதே என்பதாம்.

இதனுள், மதி ஒருவன் தோன்றா முன்னம் இந்நோய் இவ் வளவு வருத்தந் தராமையை அறிகின்றாளாதலின், இத்தனையும் இக்கொடும்பாவி தோன்றியதால் வந்தது என அம்மதியையே முதலிற்சுட்டி உலக இயற்கை யின்னதென்றறியாத இளம்பருவ முள்ள சந்திரனே! (அதாவது, வயதேற ஏற உலக அநுபவம் முதிர்ந்து, கண்டும், கேட்டும், தானே அநுபவித்தும் பிறரை வருத்தின், உண்டாகும் துன்பம், தன்னை ஒரு வலியவன் வருத் தினாற் போல்வதொன்றாமெனத் தோன்றும், இவ்விளமை பிறர் வருத்தத்தை விளையாட்டாக நோக்கும் பேதைமையின்பாற் படுவது என அதன் அறியாமைக்குக் காரணம் காட்டியவாறு; பிறையே என்னாமல் மதியே! என்று விளித்தது, புத்தியின் இயற்பெயரைச் சூடியநீ அப்பெயர்க்கேற்ப ஒரு சிறிதாவது ஒழுகாமல் இவ்வாறு செய்தல் அடாது எனக்கடிந்தவாறு:)

இனி, அம்மதியை வெறுத்தவள், இம்மதியம் சில பகலிற் கூட மேற்றிசையில் காணத்தோன்றும். அப்போது அதன் ஒளி சூரியன் ஒளியாற் கவரப்பட்டு மழுங்கிச் செயலற்றொழியும். இவ்விரவில் சூரியன் இல்லாமையால் அவ்வொளி தருக்குற்று என்மேற் பாய்வதாயிற்று, ஆம், இம்மதி என் செய்யும். அந்தோ பாவம்! அது வானில் ஒரு பக்கத்தில் நிற்பது. பூவுலகி லுள்ள என்னை அது துன்புறுத்துவது, அதனிடத்தே தோன்றி என் உடல் ஊடுருவும் வரையில் மிக நீண்டு வந்து தீண்டி சாணை பிடிக்கப்பட்டதோர் நெடிய கத்திக்கொப்பாய் என்னைப்

போழ்வது இந்நிலவன்றோ? எனப்பின் கண்டு மதியைவிட்டு "கதிர்வாள் நிலவே! என அதனை வைதனள். பின்னும் நோக்கு கின்றாள். இந்நிலவு தான என் செய்யும், இவ்விரா வில்லா விடத்து, நேற்றுப்பகலில் இந்நிலவு மதியோடு கூடியும் இவ்வாறு துன்புறுத்தவில்லையே! ஒரோர் காலம், ஒவ்வொரு அற்பரையும் வலியையுடையவர்களாக்குவதியல்பே. ஆதலின் இவ்விராக் காலமே என் பெருந்துன்பததுக்குக் காரணமாய் நிற்கின்ற தெனக் கண்டாள். கண்டு இரவே! இதுகாறும், என்னைப் பலமாய்த்தாக்கியும் நின்வலி சிறிதும் குறையாமலும் நீ சற்று நகர்ந்து செல்கின்றாய் என்றெண்ணி நான் சற்று மகிழ்தற்கிட மில்லாமலும் நிற்கின்றனையே? என அதனை வெறுக்கலுற்றாள். பின்னும் கருதுகின்றாள். இவ்விரவு குடிகொள்வதெல்லாம் இருளின் பெருக்காலன்றோ! பாழ்த்த இப்பொல்லாத விருள் போய்த் தொலையுமாயின் இவ்விராவும் சொல்லாமல் ஓட்ட மெடுக்குமே என நினைந்து, "சிறுகா இருளே" எனக் கடி கின்றாள். நாழிகை உள் நாளாய், நாட்கள் மாதம் முதலிய வாய்க்காலம் செல்லச்செல்ல உலகப்பொருட்கள் பலம் குன்றித் தேய்ந்து அழிந்தொழியக் காண்போம். ஓர் யுகம் போலத் தோற்றும் நெடுங்காலமாய் இவ்விராவில் எதிர்த்து நின்ற, சிறி தும் குறைவுபடாத சிரஞ்சீவியாய் வாழ்கின்ற இருளே! ஏன் இவ்வளவு கொடுமை புரிகின்றாய் என இருளைச்சீறுவாளாயினள். இங்ஙனம் காரணகாரிய முறையாய் எண்ணினவள் மிகச் சலிப் புற்று, பாவத்தினால் விளையும் பாவமனைத்தும் துன்பம் பெருக் கும் தொகுதியினங்களே. ஆனதால் இவ்விருள் முதல் மதி வரையில் உள்ள எல்லாம் ஒன்று கூடி என்னை வாட்ட வந்த கொடியனவே! என்பாள் "எல்லாம் எனையே முனிவீர்" என்று கூறினாள். "எனையே முனிவீர்" என்பதில், தான் ஒருத்தி யென்பதும், தன் மேல் பகைத்து வருத்தும் அவைகள் பல வென்பதும் அதனால் அது போர்புரியும் அறம் அன்றென் பதும், மேலும் தான் ஒரு பெண், கற்பு நிலைமைதவறாதவள் ஆதலின் தன்பாற் குற்றமுமில்லை. குற்றமில்லாரை ஒறுத்தல் நீதியன்று என்பதும் அடங்கியவாறு கண்டு மகிழ்க. இனிக்

குற்ற முடையார் ஒருவர் உளர். அவர் ஓர் ஆடவர். மேலும் வில்லும் கையிலுடையவர். அவர் பால் நீங்கள் சென்று அறம் செய்தால் எனக்கு நன்மையும் உங்கட்குப் புகழும் உண்டாகும். ஆனால் நீங்களோ அது செய்யமாட்டீர் என்று குறிப்பிப்பாள். "நினையா வில்லாளனையாதும் விளித்திலிரோ" என்றாள். இராமனை "நினையா வில்லாளன்" என்றமையால் தான் அவனை என்றும் மறவாத நெறியை உணர்த்தினாள். நான் அவனை நினைப்பது போலவே அவனும் என்னை நினைக்கும் கடமையில் தவறுற்றான் என்றவாறு. அவனை நீங்கள் அணுகமாட்டீர், என்று பரிகசிப்பாள், அவன் வில்லாளன். அருகில் சென்றால் வதைப்பான் என்று அஞ்சினீர்கள் எனச் சூசனை காட்டி. (தொடரும்.

அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் சரித்திரவுண்மை

பரிசு பெற்ற கட்டுரை

[அ. மு. சரவண முதலியார்]

(க) தோற்றுவாய்

முற்காலத்திலிருந்த பெரியோர்களின் வரலாற்றுண்மையை அறிந்து கோடற்குக் கருவிகளாகவுள்ளன பல; அவை அகச்சான்று, புறச்சான்று, கல்வெட்டு முதலியன. அகச்சான்றை ஆதரவாகக் கொண்டு கூறப்பட்ட புறச்சான்றுகள் எவ்வகையானும் எள்ளப்படாதன வாகும். அகச்சான்று ஆதரவில்லாத பகுதிகள் புறச்சான்றிற் காணப்படுமேல் அவற்றைக் கூறியவர் கூறப்பட்டார் காலத்திற்கு அண்மைக் காலத்திற் றோன்றியவராய், சரித்திர வுணர்ச்சி, உலகிய லுணர்வு, புனைந் துரைக்கு அஞ்சுதல் முதலியன வுடையராய் இருந்திருப்பரேல் அவர் கூற்றும் வலியுடையதாகும்.

இனி, இவ்வாதரவுகளைக் கொண்டு சரித்திரவுண்மை காண

பவர் அச்சரித்திரத்தில் அத்தலைவர்களாற் செய்யப்பட்ட செயற்கரிய செயல்கள் காணப்படுமேல் அவற்றின் உண்மையை அறியுங் கருவியாகிய யோகக்காட்சி கொண்டு அறிய வேண்டுமேயன்றி அதற்கு வேறுபட்ட துறையினின்று கொண்டு 'அவை மக்கட்டன்மைக்கு மீறியன' என்று கருதி அவையிற்றைப் பொய்யெனக் கூறுதல் அறிவுடைமையாகாது. எனவே சரித்திர வுண்மை காணுங் கருவி வேறு; செயற்கரிய செயல்களின் உண்மையை அறியுங்கருவி வேறு என்பது பெற்றாம்.

இனி, அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் சரித்திரத்தைப் 'பெரிய புராணம்' என்று வழங்குகின்ற 'திருத்தொண்டர் புராண'த்தில் விரித்துக் கூறியருளியவர் 'சேக்கிழா' ரென்னும் புலவர் பெருமகனாராதலின் முதலில் அவர் தன்மையைத் தெரிந்து கோடல் இன்றியமையாததாகும்.

(உ) சேக்கிழார்

திருத்தொண்டர் வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கிய இவர் தில்லைக்குச்சென்று திருக்கூத்தன், திருமுன் நின்று பருகற்கினிய அப்பரங்கருணைத் தடங்கடலை உருகிப் பெருகி யுளங்குளிர முகந்துகொண்டு அதனைப்பாடி முடித்தற்குரிய ஆற்றலைத் தனக்குத் தந்தருள வேண்டுமென்று குறையிரக்க, அவ்விறைவனது இன்னருளால் 'உலகெலாம்' என்னும் ஒலி அசரீரியாக எழுந்தது. இவ்வுண்மையை,

"அருளினீர்மைத் திருத்தொண்டறிவருந்
தெருளி னீரிது செப்புதற் காமெனின்
வெருளின் மெய்ம்மொழி வானிழல்கூறிய
பொருளி னாருமெனப் புகல்வாமென்றே"

என்னும் செய்யுளால் அவரே விளக்கியருளினார்.

இங்ஙனம் வானிழல் கூறியது கொண்டு அனைத்தையும் பாடி முடித்தாரெனக் கூறுவர் சிலர். அது அன்புக்கண் ஒன்றுமட்டுங் கொண்டு கூறுவதாகும். அதனோடு ஆராய்ச்சிக் கண்ணையுங் கொண்டு நோக்கினால், அவர் வன்றொண்டர்

அருளிய 'திருத்தொண்டத் தொகை'யையும் ஏனைய தேவாரங்களையும், நம்பியாண்டார் நம்பியின் 'திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி'யையும் ஆதரவாகக் கொண்டு ஒவ்வொரு அடியார் இருந்த ஊருக்கும் தாமே சென்று ஆங்காங்குள்ள குறிகளையுஞ் செவிவழிச் செய்திகளையும் கண்டும் கேட்டும், தாம் அமைச்சராக இருந்தமையின் அறிஞர் பலரை ஏவி உண்மைகளை அறிந்தும், இவ்வாதரவுகளுடன் தாமும் தம் அறிவுக்குப் பொருந்த நன்கு ஆராய்ந்துமே பாடி முடித்தனர் என்பது நன்கு புலனாகும். இதற்குப் பல எடுத்துக் காட்டுகள் உள ; எனினும் நமக்குப்பொருள் இது இல்லையாதலின் விரித்திலம்; ஆனாலும் அவர் தம்மால் துணிய முடியாதவற்றை எங்ஙனங் கூறிப் போந்தன ரென்பதை மட்டுங் காண்போம்.

நம்பியாண்டார் நம்பி கூறாது விட்டமரபையும் ஊரையும் நாயன்மார் சிலருக்குக் கூறிச் சென்றிருப்பதை நோக்க அவர் பல வகையாலும் உண்மை யறிந்தமை புலனாகும். 'இதனைப் புனைந்துரையாகக் கொள்ளலாகாதோ' வெனின் நாயன்மார் சிலரின் மரபினைக் கூறாது போந்தனராகலின் அங்ஙனங் கொள்ளுதற்கில்லை யென்க. இன்னும் அவர், திருநாவுக்கரசு திருப்பதிகத்தொகையைத் திருநாவலூரர் திருநின்றியூர்த் தேவாரத்தில்,

'இணைகொ ளேழெழு நூறிரும் பனுவலீன்ற
வன்றிரு நாவினுக் கரையன்'

எனக் கூறியிருப்பதையும், நம்பியாண்டார் நம்பி 'திருநாவுக்கரசு திருவேகாதசமாலை'யில் அதனையே,

'பதிகமே ழெழுநூறு பகருமா கவியோகி'

எனக் கூறி யிருப்பதையும் நோக்கி, தொகை நூலாசிரியரும் வகை நூலாசிரியரும் 'ஏழெழுநூறு' என்னும் எண்ணின்கண் மாறுபடாது 'பனுவல்' என்றும், 'பதிகம்' என்றும் கூறுவதிற் றுணிந்து ஒன்றனை ஏற்காது,

"நின்றியூர் மேயாரை நேயத்தாற் புக்கிறைஞ்சி
ஒன்றியவன் புள்ளுருகப் பாடுவா ருடையவர
சென்றுமுல கிடர்நீங்கப் பாடியவே ழெழுநூறும்
அன்று சிறப்பித்தஞ்சொற் றிருப்பதிக மருள்செய்தார்"

(ஏயர்கோன் கலிக்காமர் புராணம். ௧௫௦)

என்று கூறிப்போந்தமையை நோக்க அவர் தம் தூய வுள்ளம் புலனாகும்.

(௩) 'அறுபத்து மூன்று' என்ற எண் சரியா?

தனியடியார் அறுபத்து மூவர் என்ற கொள்கை, தொகை நூலாசிரியராகிய நம்பியாரூரர் எண்ணத்திலுமில்லை; சேக்கிழா ருக்கும் அஃது உடன்பாடில்லை. வகை நூலாசிரியராகிய நம்பி யாண்டார் நம்பியே திருவந்தாதியின் கண்,

"கூட்டமொன்பா னொடறுபத்து மூன்று தனிப்பெயரா
ஈட்டும்பெருந் தவத்தோ ரெழுவத்திரண்டாம்"

என 'அறுபத்து மூன்று' என்னும் எண் கொடுத்தார். திரு வன்றொண்டர் திருவுள்ளத்திலில்லை யென்பதற்கு அவர் 'திருத் தொண்டத் தொகை' இறுதிப் பாட்டில் தமது அத்தரையும் அன்னையையும் ஏனைய நாயன்மார்கட்குக் கூறியாங்கு 'அடி யேன்' எனாது தம்மை விளக்கிக் கொள்ளுமுகத்தால்,

"என்னவனா மரனடியே யடைந்திட்ட சடையன்
இசைஞானி காதலன் றிருநாவ லூர்க்கோன்"

எனக் கூறியமையே சான்றாகும். 'அரனடியே அடைந்திட்ட' என்னுங் குறிப்பால் நம்பியாண்டார் நம்பியும், சேக்கிழாரும் முறையே வகையினும், விரியினும் கூறி வைத்தனர்; அதனாற் போந்த இழுக்கொன்றுமில்லை யெனினும், 'பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்' என்பது ஐயத்திற்கு இடந்தந்து நிற்பது கண் கூடு. அவர் நம்பியாண்டார் நம்பி கருத்துப்படி தொகையடி யாராக இருப்பின் 'திருத்தொண்டத் தொகை'யில் தொகை யடியாரைக் குறிப்பதாகிய 'பத்தராய்ப் பணிவார்' என்று தொடங்கும் பாட்டுடன் சேர்ந்திருத்தல் வேண்டும். அங்ஙன

யின்றித் தனியடியார் வரிசையில் வைத்திருத்தல் கருதத் தக்கது. முதலில் 'தில்லை வாழந்தணர்' எனத் தொகையடியார் கூறப்பட்டனரே யெனின், அஃது ஆண்டவன் திருவாக்கென்க. அன்றியும் தொகையடியாரனைவரும் சென்ற காலத்தில் இருந் தவரென எண்ணுதற் கிடனின்றி மூன்று காலத்திலும் இருந் தவராகவும், இருக்கின்றவராகவும், இருப்பவராகவும், எண் ணற்றவராகவு மிருக்கப் 'பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்' மட்டும் முன்னிருந்த சங்கப்புலவர்களென்பதும், அவர் நாற்பத் தொன்பதின்ம ரென்பதும் எங்ஙனம் பொருந்தும்? அன்றியும் அவருள் பலவேறு சமயத்தாரு மிருந்தன ரென்பதை எவரே மறுப்பார்! இவ்வாற்றாற்றான் நமது சேக்கிழார் பெருந்தகை,

"தரணியிற் பொய்மையிலாத் தமிழ்ச்சங்க மதிற்கபிலர்
பரணர்நக் கீரர்முதலாற் பத்தொன்பதுபல் புலவோர
அருணமக்கீயுந் திருவால வாயரன் சேவடிக்கே
பொருளமைத் தின்பக் கவிப்பலபாடும் புலவர்களே"

என நம்பியாண்டார நம்பி பாடியிருக்கவும், கபிலரைப்பற்றி யாதல் பரணரைப்பற்றி யாதல் நக்கீரரைப்பற்றி யாதல் ஒரு சிறிதும் கூறுதலோடு, அவர் பெயரையுங் கூறாது, மதுரை அல்லது 'ஆலவாய்' என்று குறித்தாலும் "சங்கப்புலவர்களைக் கொண்டு விடுவாரோ" எனக் கருதி,

"செய்யுணிகழ் சொற்றெளிவும் செவ்வியநூல் பலநோக்கும்
மெய்யுணர்வின் பயனிதுவே யெனத்துணிந்து விளங்கியொளிர்
மையணியுங் கண்டத்தார் மலரடிக்கே யாளானார்
பொய்யடிமை யில்லாத புலவரெனப் புகழ்மிக்கார்"
"பொற்பமைந்த வரவாரும் புரிசடையார் தமை யல்லாற
சொற்பதங்கள் வாய்திறவாத் தொண்டுநெறித் தலைநின்ற
பெற்றியினின் மெய்யடிமை யுடையராம் பெரும்புலவர்
மற்றவர்தம் பெருமையா ரறிந்துரைக்க வல்லார்கள்"

எனக் கூறியருளினர் இதனாலேயே அவர் அடியார்களின் தொகையைத் தாங்கூறாது விடுத்தனரென்க; எனவே 'அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்' என்று கூறுவதினும் 'தனியடியார்' என்று

கூறுவதே தொகை நூலாசிரியருக்கும்,
ஒத்த கருத்தென்க.

(௪) நம்பியாரூரர்

இவர் திருமுனைப்பாடி நாட்டின்கண் உ
கண் சடையனார் என்னும சிவவேதியருக்கு
ரென்னும் அம்மையார் திருவயிற்றில திரு
தருளினவர் (சரித்திர விரிவைப் பெரிய புரா
இவர் தாய், தந்தை இவரென்பதும், ஊர் இ
இவர் கூறியருளிய அகச்சான்று கொண்டே அ

"என்னவனு மரனடியே யடைந்திட்ட சடையன்
இசைஞானி காதலன் திருநாவலூர்க்கோன்"

என்பது.

இவரது முற்பிறவியின் செய்தியையும், எண்
மையின் காரணத்தையும், அஃது இறைவன் அருளிட
பதையும்,

"மாயங்காட்டிப் பிறவிகாட்டி மறவா மனங்காட்டிக்
காயங்காட்டிக் கண்ணீர் கொண்டால் வாழ்ந்துபோதீரே

என்னும் தேவாரம் குறிப்பாலுணர்த்துகின்றது.

"நாதனுக்கூர் நமக்கூர் நரசிங்க முனையரையன்
ஆதரித் தீசனுக் காட்செயுமூர்"

என்பதனல் நரசிங்க முனையரையர் தம்மை அபிமானித்
வளர்த்து வந்தமையும், அவரும் ஒரு நாயனார் என்பதையும்,
தமது காலத்திலே இருந்தவரென்பதையுங் குறித்தருளினார்.

இவர் தம்மை இளமையிலே இறைவன் தடுத்தாண்டமை
யையும் அது வெண்ணெய் நல்லூரிலென்பதையும், அது காலை
வனாங் காட்டியதையும் பல விடங்களிற் கூறியருளுகின்றார்;

ரில் வந்தெனை யாளுங்கொண்ட"
—ாவணங் காட்டிநல்
"ாளுங்கொண்டார்"
யகலிடத்தவர்முன்
ன் றுவணங்காட்டி
ஐய்நல் லூர்மிசை யொளித்த
ரட் டொத்தினை"
நல்லூரில்
வணங்காட்டி அடியனு யென்னை யாளதுகொண்ட"

யனைத் தாமாட் கொண்ட நாட்சபை முன்
டை வன்றொண்ட னென்பதோரா ந்த"

மறை, ஆண்டவன் ஆட்கொள்ள வந்த ஞான ிய வன்சொற்களை ஆரூரர் கூறியதையும், அது அவ்விறைவன் அவருக்கு 'வன்றொண்டர்' என்னுந் ரை அருளினமையையும் உணர்த்துவது காண்க.

டவன் தம்பொருட்டு எளிது வந்து தூது சென்றதை குத் தோழனாகித் தாம் செய்த குற்றங்களை யெல்லாம் தருளினமையையும்,

ாதனை யென்றனை யாள் தோழனை"
யற் கெளிவந்த தூதனைத் தன்னைத் தோழமை யருளித்
டனேன் செய்த துரிசெலாம் பொறுக்கும் நாதனை"

னவற்றால் விளக்கி யருளுகின்றார்.

"மாழை யொண்கண் பரவையைத்தந் தாண்டானை"
"சங்கிலி யோடெனைப் புணர்த்த தத்துவனை"
"சங்கிலி மென்றோள் ஆர்த்தனன்"
"பின்றான் பரவைக் குபகாரஞ் செய்தாயோ"

என்பனவற்றால், தமக்குப் பரவையார், சங்கிலியார் என்னும் இருமனைவியருண்டென்பதையும், அவர்களைத் தமக்கு மண செய்வித்தவன் இறைவனே என்பதையும் விளக்குகின்ற

திருக்குருகாவூரில் ஆண்டவன் தமக்கு உணவளித்தமையை அவ்வூர்ப் பதிகத்திலே,

"பாடுவார் பசி தீர்ப்பாய்"

என்பதனுற் குறிப்பித்து, பாடுபவர் தாமே என்பதை,

"என்றுமுட்டாப்பாடு மடியார் தங்கண் காணுது
குன்றுமுட்டிக் குழியில்வீழ்ந்தால் வாழ்ந்து போதீரே"

"சந்தம்பலவும் பாடுமடியார் தங்கண் காணுது"

"வாக்கெண்ணுமாலை கொண்டுன்னை யென்மனத்தே ஆர்க்கின்றேன்"

என்பன போன்றவற்றுல் விளக்கி யருளினர். இவ்வாதரவுகளைக் கொண்டு தான்,

"அர்ச்சனை பாட்டே யாகுமாதலால் மண்மே னம்மைச்
சொற்றமிழ்பாடு கென்றுர் தூமறைபாடும் வாயார்"

என இறைவன் கூற்றாக வைத்துச் சேக்கிழார் கூறியதூஉமென்க.

திருக்கச்சூராலக்கோயிலிற் சிவபெருமான் உச்சிப்போதில் பிச்சை யெடுத்து வந்து தமக்கு உணவு கொடுத்தமையை,

"உச்சம்போதா வூரூர்திரியக் கண்டாலடியா ருருகாரே"

என்பதனுற் குறிப்பித் தருளினர்.

இவர் குண்டையூர்க் கிழவரிடம் நெல்லுப் பெற்றதையும், அதனை ஆரூருக்குக் கொண்டு சேர்க்கும் பொருட்டு ஆண்டவனை வேண்டி அதனை முடித்துக் கொண்டதையும்,

"நீள நினைந்தடியேன்"

என்று தொடங்கும் திருக்கோளிலிப் பதிகத்தால் விளக்கியருளினுர்.

திருமுதுகுன்றததில் ஆண்டவன் தமக்குப் பொன் அருளினமையையும், அதை ஆண்டுள்ள மணி முத்தா நதியிற் போட்டு விட்டுத் திருவாரூர்க் கமலாலயம் என்னுங் குளத்தில் பரவையார் முன்னிலையில் தேடிக் காணுது வருந்த அவர் சிரித்

தமையும் பிறவும் 'பொன் செய்த மேனியினீர்' என்று தொடங்குந் திருப்பதிகத்திற் கூறியருளினர்.

அப்பதிகத்தில் இரண்டாவது பாட்டு,

"உம்பரும் வானவரு முடனேநிற்க வேயெனக்குச்
செம்பொனைத் தந்தருளித் திகழுமுது குன்றமர்ந்தீர்"

என்பது.

திருவதிகை வீரட்டானத்துள்ள 'சித்தவடமட'த்தின் கண் இரவில் ஆண்டவன் தன் திருவடியைத் தமது திருமுடியில் வைத்ததையும், அதனை யறியாது தாம் இகழ்ந்து கூறியதையும்,

"எம்மான்ற னடிக்கொண்டென் முடிமேல் வைத்திடுமென்னு
மாசையால் வாழ்கின்ற வறிவிலா நாயேன்
எம்மானை யெறிகெடில வடவீரட்டானத் துறைவானை
யிறைபோது மிகழ்வன் போலியானே"

என்பதனாலும், அதுபோது தாம் 'இங்கென்னைப் பலகாலு மிதித்த நீயார்' என்று வினவ 'என்னை யறியாயோ' என்று கூறி அவ்விறைவன் மறைந்தருளிய செய்தியை,

"தம்மானை யறியாத சாதியா ருளரோ"

என்பதனாலும் குறிப்பித்தார்.

இவர் கோட்புலி நாயனார் பெண்களாகிய வனப்பகை, சிங்கடி யென்பவர்களை அந்நாயனார் திருமணஞ்செய்து கொள்ளுமாறு வேண்டவும் அதனை மறுத்து அவர்களைத் தம்புதல்விகளாக ஏற்றுக் கொண்டமையை,

"சிங்கடி தந்தை"

"வனப்பகை யப்பன்"

"வனப்பகை யவளப்பன் வன்றொண்டன்"

"சிங்கடியப்பன்"

என வருவனவற்றாற் காண்க.

இனி, இவர் சங்கிலியாரை மணக்கும் பொருட்டு அவரைப் பிரிவதில்லையென்று சூளுரைத்துப்பின் பிரிந்தமையின் பயனைக்

கண் மறைந்தமையை, 'அழுக்கு மெய்கொடு' என்று தொடங்குந் திருப்பதிகத்தாலும், "சங்கிலிக் காவென்கண் கொண்ட பண்ப" என்பதனாலும், "பழியதனைப் பாராதே படலமென் கண் மறைப்பித்தாய்" என்பதனாலும் விளக்குகின்றனர்.

அங்ஙனங் கண்மறைந்த இவர் ஆண்டவனைக் கண்கொடுக்கும் பொருட்டுப் பலவாறு வேண்டவும் அருளாமை கண்டு ஊன்றுகோல் ஒன்று வேண்டினரென்பதை,

"ஊன்றுகோலெனக் காவதொன் றருளாய்"

என்பதும், ஆண்டவன் திருவெண்பாக்கத்தில் நம்பி மனம் வருந்தி 'நீ கோயிலில் இருக்கின்றாயோ' என்ன ஊன்றுகோலொன்று அருளி, 'இருக்கின்றோம் போகீர்' என்றருளினனென்பதை,

"ஊன்றுகோலொன் றருளி யுளோம்போகீரென்றானே"

என்பதும், அவர் "சங்கிலியாருக்குச் சூளுரைக்குங் காலத்து நீர் மகிழடியின் கீழே போயிரும்" என்று இறைவனிடம் வேண்டிக்கொண்டமையை அச்சங்கிலியாரிடம் அவ்வாண்டவன் கூறி மகிழடிக் கீழே சூளுரைக்குமபடி செய்வித்தமையையும், திருவெண்பாக்கத்தில் பகைவனைக் கண்டதுபோலச் சினந்து கூறியதையும்,

"பொன்னவிலுங் கொன்றையினாய் போய்மகிழ்க்கீ ழிருவென்று
சொன்னவெனைக் காணாமே சூளுறவு மகிழ்க்கீழே
என்னவல்ல பெருமானே யிங்கிருந்தா யோவென்ன
ஒன்னலரைக் கண்டாற்போ லுளோம்போகீ ரென்றானே"

என்பதும், சூள் தவறிய காலத்துக் கண் மறைந்ததுடன், உடம்பிலும் பிணி வந்தமையை,

"கண்ணிலே னுடம்பில் வடுநோயாற் கருத்தழிந்
துனக்கே பொறையானேன்."

என்பதும், அந்நோய் திருத்துருத்தியில் நீங்கியதை "மின்னுமா மேகங்கள்" என்று தொடங்குந் திருப்பதிகமும், காஞ்சிபுரத்தில் ஒரு கண் பெற்றமையை "ஆலந்தானுகந்தமுது செய்

வானே" என்று தொடங்குந் திருப்பதிகமும், திருவாரூரிற் சென்று மற்றொரு கண் வேண்டினமையை,

"மீளா வடிமை யுமக்கே யாளாய்"

என்று தொடங்குந் திருப்பதிகமும், அங்ஙனமே மற்றக் கண்ணும் பெற்றமையை,

"காணாத கண்கள் காட்டவல்ல கறைக்கண்டனே"

என்பதும் நன்கு விளக்குதல் காண்க.

இனி, பரவையார் ஊடலை நீக்க ஆண்டவன் சென்றதைக் குறிக்கின்ற,

"தூசுடைய வகலல்குற் றூமொழியாளூடல்
தொலையாத காலத்தோர் சொற்பாடாய்வந்து"

என்பது,

"பத்தூர்புக் கிரந்துண்டு"

என்று தொடங்குந் திருநாகைக்காரோணப் பதிகத்திருந்தாலும் அப்பதிகம் நம்பிவாக்கேசா என ஐயுறும் நிலையி லிருப்பதாலிங்கு கொள்ளப்படவில்லை.

ஏயர்கோன் கலிக்காமர் செய்தி,

"ஏயர்கோனுற்ற விரும்பிணி தவிர்த்து"

என்னுங் குறிப்பா லறியக் கிடக்கின்றது.

இவருக்கு இறைவன் இறைவியோடும் போந்து, "கூடலையாற்றூர் வழி இது" வென்று நினைப்பூட்டினமை,

"வடிவுடை மழுவேந்தி"

என்று தொடங்கும் பதிகத்தால் விளங்கும்.

சேரமான் பெருமாள் தமக்குக் கொடுத்த பொருள் முதலியவற்றைத் திருமுருகன் பூண்டிக்கு அணித்தாகச் செல்லும்பொழுது இறைவனேணையாற் பூத கணங்கள் வர, அவற்றை மீண்டும் பெற்றமை,

"கொடுகு வெஞ்சிலை"

என்று தொடங்கும் பதிகக் குறிப்பால் அறியக் கிடக்கிறது.

இவர் முதலைவாயினின்றும் பிள்ளையை வருவித்தமை,

"காரைக்கான் முதலையைப் பிள்ளைதரச் சொல்லு காலனையே"

என்பதனுல் அறியலாம்.

இவர் இறுதியில் இறைவன் ஆணையின்படி அவனுல் அனுப் பப்பட்ட வெள்ளானையின்மே லேறித் திருக்கயிலாயமலை சேர்ந் தமையும், போங்கால் நீர்க்கடவுளாகிய வருணன் வந்து வழி பட்டமையும், அவனுல் தாம் அதுபோது பாடிய பதிகத்தை இந்நிலவுலகிற்கு வரச் செய்தமையும பிறவும்,

"தானெனை முன்படைத்தான்"

என்று தொடங்குந் திருப்பதிகத்திற் காண்க.

(ரு) இவர் காலத்தவராய நாயன்மார்கள்

சடையனுர், இசை ஞானியார், நரசிங்கமுனையரையர், சோமாசிமாறர், விறன்மிண்டர், மானக்கஞ்சாரர், ஏயர்கோன் கலிக்காமர், பெருமிழலைக் குறும்பர், கோட்புலியார் என்பவர் கள் இவரிருந்த காலத்திலேயே இருந்தவராதல் வேண்டும். இவருள் முதல் மூவரும் முறையே தந்தையும், தாயும் வளர்ப்புத் தந்தையுமாவ ரென்பது முன்னரே காட்டப்பட்டது. சோமாசி மாறரும், பெருமிழலைக் குறும்பரும் ஆரூரரை வழி பட்டுப் பேறு பெற்றவரென்பது பெரிய புராணத்தால் அறியப்படுகின்றதாகலின் அவரும் உடன் காலத்தவராவர். விறன்மிண்டர் 'திருத்தொண்டத் தொகை' நம்பியாரூரர் திருவாயால் வெளி வருவதற்குக் காரணமாயிருந்தவர். கோட் புலியார் தமது அருமைப் புதல்விகளை மணஞ்செய்து கொள்ளு மாறு வேண்டினரென்பதையும், அம்மகளிரை ஆரூரர் தமது புதல்விகளாகக் கொண்டன ரென்பதையும் முன்னரே விளக்கி னேம். திருநாட்டியத்தான் குடிப்பதிகத்திறுதியில் 'கோட்புலி சென்னி' என்று அருளியிருப்பதூஉங் காண்க. ஏயர்கோன் கலிக்காமர் வன்றொண்டர் இறைவனைத் தூதனுக ஏவியமையாற் சினந்து, அது காரணமாகச் சூலைநோயேற்றதும், ஆண்டுத் திருநாவலூரர் போந்தமையும் பிறவும் பெரிய புராணத்துட்

காண்க. இது, 'ஏயர்கோனுற்ற விருப்பிணி தவிர்த்து' என்னும் ஆளுடைய நம்பிகள் திருவாக்காலும் வலியுறுவதாகும். இவ்வேயர்கோன் கலிக்காமருக்குப் பெண் கொடுத்தவர் மானக்கஞ்சாறர். ஆதலின் அவரும் உடன் காலத்தவராக எண்ணப்பட்டார்.

(௬) இவர் காலம்

நம்பியாரூரர் காலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியெனத் திருவாங்கூரிற் கல்வெட்டிலாக்காவிற்குத் தலைவராக இருந்து காலஞ்சென்ற டி. ஏ. கோபிநாதராயரவர்கள் 'செந்தமிழ்' மூன்றாந்தொகுதியிற் பொறித்து வெளியிட்டார். தஞ்சை, ராவ் பகதூர் கே. எஸ். சீனிவாசப் பிள்ளை அவர்கள் தமது 'தமிழ் வரலாறு' என்னும் நூலில் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியென வரைந்துள்ளார். ஆகவே, இவ்விரண்டு ஆராய்ச்சியாளர் முடிபும் சிறிதேறக்குறைய ஒத்ததேயாகும்.

இனி, டி. வி. சதாசிவப் பண்டாரத்தாரவர்கள் மேற்காட்டிய இருவர் கொள்கையையும் மறுத்து, கி. பி. 690-710-க்கும் இடைப்பட்டதெனக் கூறுகின்றனர். (தமிழ் பொழில் துணர் 3 மலர் 6-ல் காண்க.) இஃது உண்மையாயின் கழற்சிங்கர், செருத்துணையா ரென்பவரும் இவர் காலத்தவரே என எண்ணவேண்டும். இன்னும் இவர் மேற்காட்டிய 690-710-க்கும் இடைப்பட்டிருந்தவர். இரண்டாவது நரசிங்கவர்மரென்றும், பல்லவ அரசரென்றும், அவரைத்தான் ஆரூரர் 'கழற்சிங்கர்' எனக் கூறினாரென்றும், அவர் காஞ்சியிற் கைலாயநாதர் கோயில்கட்டி முடித்திருக்குஞான்றுதான் திருநின்றவூரிற் பூசலார் நாயனார் தம் உள்ளத்தின்கண்ணே திருக்கோயில் கட்டினாரென்றுங் கூறுகின்றனர். அங்ஙனமாயின் பூசலாரையும் ஆரூரர் காலத்தவரென்று கொள்ளவேண்டும். ஆனால் சேக்கிழார் கழற்சிங்க நாயனார் புராணத்தாதல், பூசலார் நாயனார் புராணத்தாதல் இது கூறினாரில்லை.

இனி மேற்காட்டிய கைலாயநாதசாமி கோயிலின் வெ
டு.

புறத்திலுள்ள கல்வெட்டு ஒன்றில், 'துஷ்யந்தர் முதலான அரசர் ஆகாயவாணியைக் கேட்டாராகுல் ஆச்சரியமில்லை. நற்குணம் பறந்தோடிப்போன கலியுகத்தில் அந்த வாணியை ஸ்ரீபரன் கேட்டது வியப்பைத் தருவதே'' என்றிருப்பதால் அவ்வாகாய வாணிதான் பூசலார் செய்தியைப் பல்லவ மன்னனுக்கு அறிவித்ததாகும் என பி. டி. சீனிவாசய்யங்காரவர்கள் 'பல்லவ சரித்திரத்'தின் இரண்டாம் பாகத்திற் கூறியிருப்பதுங் கருதத் தக்கதாகும்.

இனி, ஆரூரர் திருப்பரங்குன்றம் வணங்கிப் பதிகம் பாடுங் காலை முடியுடை மன்னர் மூவரும் ஆண்டிருந்தனரென அப் பதிகத்திறுதியிற் கூறுகின்றார்; அது 'முடியாலுலகாண்ட மூவேந்தர் முன்னே மொழிந்தாறுமோர் நான்குமோ ரொன் றினையும்' என்பது. இதனைக் கூறிய பாண்டியனும், சோழனும் யாரென விளங்கவில்லை. சேரர் சேரமான்பெருமாள் நாயனுரெனப் பெரியபுராணத்தாலறிகிறோம்.

இச்சேரமான்பெருமாள நாவலூரர் நம்பியாரூரருடன் நட்பா யிருந்தமைக்கு அகச்சான்று யாதுங் காணும். ஆனால் பதினோராவது நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டும், நாவலூர் நம்பியாரூர ரின் காலமாகிய 8 அல்லது 9-வது நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிற்பட்டு மிருந்த 'பூந்துருத்தி நம்பிகாட நம்பி' என்னுந் திருவிசைப்பா ஆசிரியர் கோயிற்றிருவிசைப்பாவில்,

''களையா வுடலோடு சேரமா னாரூரன்
விளையாமதமாறு வெள்ளானை மேற்கொள்ள''

என்று கூறியதையும், இதனை ஒட்டி நம்பியாண்டார் நம்பி திருத் தொண்டர் திருவந்தாதியின்கண்,

''சேரர்க்குத் தென்னாவலர் பெருமாற்குச் சிவனளித்த
வீரக்கடகரி முன்புதன் பந்தியி வுளிவைத்த
வீரற்கு வென்றிக் கருப்புவில் வீரனை வெற்றிகொண்ட
சூரற்கென துள்ள நன்று செய்தா யின்று தொண்டுபட்டே''

என்று கூறியதையும் ஆதாரவாகக் கொண்டதுடன் தாம் பல வகையாலுங் கண்ட உண்மைகளையுங் கொண்டு சேக்கிழார்

விரித்துக் கூறினரென்க. எனவே சேரமான் பெருமானாரும் அடிகள் காலத்தவரென்பது பெற்றாம்.

(எ) நம்பியாரூரர் தேவாரத்தாற் குறிக்கப்படும் நாயன்மார்கள்

நம்பிகள் அருளிய திருத்தொண்டத் தொகையிலேயன்றி வேறு அருட்பாக்களிலும் நாயன்மார்களிற் சிலர் பேசப்படுகின்றனர். அவர்கள் புகழ்த்துணையார், சண்டீசர், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், திருநாளைப் போவார், சூதர், (மூர்க்கர்), சாக்கியர், சிலந்தி (கோச்செங்கட் சோழர்), கண்ணப்பர், கணம்புல்லர் எனப்படுவார். இவருள், புகழ்த்துணையாரை 'அகத்தடிமை' என்று தொடங்கும் பாட்டாலும், சண்டீசரை 'ஏத நன்னிலம்' என்று தொடங்கும் பாட்டாலும் வேறு பல பாக்களாலும், மற்றவர்களை 'நற்றமிழ் வல்ல' என்று தொடங்குந் தேவாரத்தாலும் அறிக.

(அ) திருநாவுக்கரசர்

இவருக்குப் பிள்ளைத் திருநாமம் 'மருணீக்கியார்' என்று கூறப்படுகின்றது. இவரியற்றிய திருத்தாண்டகத்தில், 'மறப்படுமென் சிந்தை மருணீக்கினான்காண்' என்னுந்தொடர் காணப்படுகின்றது. இவர் சமண் சமயம் புகுந்ததற்கும், மீண்டுஞ் சூலைநோய் காரணமாகச் சைவ சமயம் புகுந்ததற்கும் நிறைய அகச்சான்றுகள் உள. அவற்றுட் சில,

"கூற்றாயின"

என்று தொடங்கும் பதிகம்.

"அமணரோடே காதுவித்தாய் கட்டநோய்
பிணிதீர்த்தாய் கலந்தருளிப் போதுவித்தாய்"

"திருந்தா வமணர்தந் தீநெறிப்பட் டுத்திகைத்துமுத்தி
தருந் தாளிணைக்கே சரண்புகுந்தேன்"

"தக்கார்வமெய்திச் சமண்டவிர்ந் துன்றன் சரண் புகுந்தேன்"

"ஏவமேது மிலாவம ணேதலர் பாவகாரிகள் சொல்வலைப் பட்டுநான்
தேவதேவன் திருநெறி யாகிய பூவணூர்புகு தப்பெற்ற நாளின்றே"

"எண்ணில் சமண்தீர்த் தென்னையாட் கொண்டார் போலும்"

"குண்டரொடு பிரித்தென்னை யாட்கொண்டார் போலும்"
என்பன.

"பல்லுரைச் சமணரோடே பலபல காலமெல்லாஞ்
சொல்லிய செலவு செய்தேன்"

"போற்றாதே யாற்றநாள் போக்கினேனே"

என வரூஉம் இவை போன்றன பல அவர் பன்னாள்வரையுஞ் சமண்சமய மிருந்ததை நினைந்து வருந்துவதைக் குறிப்பன.

"முயல்விட்டுக் காக்கைபின் போனவாறே"

"கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்த கள்வனேனே"

என்பன போன்றவை அவருக்கு இயல்பாகவுள்ளது சைவ சமயமே என்பதை வலியுறுத்துவன.

இவருக்குச் சமண் சமயத்திலிட்ட பெயர் தருமசேன ரென்று கூறப்படுகின்றது.

சூலைநோய் நீங்கக் "கூற்றாயின" என்று தொடங்கும் பதிகம் பாடிய முடிவில் இறைவனால் அருளப்பட்ட பெயர் 'திருநாவுக்கரசர்' என்பதாகும்.

"மாசில் வீணையும்" என்ற பதிகம் நீற்றறையிற் பாடப்பட்டதன்று; அந்நீற்றறை தமக்கு இருந்தவாற்றை நினைந்து பின்னர்க் கூறியருளியதாகும். இவ்வுண்மையைச் சேக்கிழார் கூற்றை உய்த்துணரின் அறியலாம்.

"அஞ்சுவதியா தொன்றுமில்லை யஞ்ச வருவது மில்லை"

"தலைவணங்கிய வீசன் றமர்களைக்
கொலை கையானைதான் கொன்றிடு கிற்குமே"

என்பன சமணர்களால் திருநாவுக்கரசரைக் கொல்லும் பொருட்டு ஏவப்பட்ட யானையினாற் றீங்கு விளையாமையைக் குறிப்பன வாகும்.

"வஞ்சனைப்பாற் சோறாக்கி வழக்கிலா வமணர்த்தந்த
நஞ்சமு தாக்குவித்தார் நனிபள்ளி யடிகளாரே"

என்பது அமணர் அவருக்கு நஞ்சூட்டியதையும் அதனால் அவர் ஒரு தீங்குமின்றி யிருந்ததையும் விளக்குவதாகும்.

"கற்றுணை பூட்டியோர கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே"

"தோன்றாத் துணையா யிருந்தனன்"

"அலைகடன் மூடினுங் கண்டேன் புகல்நமக்கு"

"நெடுநீரில் நின்றேற்றி நினைந் தருளி"

"கல்லினோ டெனைப்பூட்டி யமண் கையர்
ஒல்லைநீர் புகநூக்க வென் வாக்கினால்
நெல்லு நீள்வயல் நீலக் குடியரன்
நல்ல நாமநவிற்றி யுய்ந்தே னன்றே"

என்பன சமணர்கள் நாவுக்கரசரைக் கல்லொடு பூட்டிக் கடலிற் போட்டதையும், அதனையே புணையாகக் கொண்டு அடிகள் கரை யேறியதையும் விளக்குவனவாகும்.

அப்பரென்ற பெயர் திருஞான சம்பந்தரால் இடப்பட்டதாகும்.

"மின்னாரு மூவிலைச் சூலமென் மேற்பொறி"

என்ற தொடர் அடிகள் சூலக்குறியைத் தாம் வேண்டி நின்றமையும், அதனையும், இடபக்குறியையும் ஆண்டவன் அருளியதையுங் குறிப்பதாகும்.

ஆண்டவன் அருட்சழலை இவர் திருமுடிமேல் திருநல்லூரில் வைத்தமையை அவ்வூர்த் திருததாண்டகமாகிய "நினைந்துருகும" என்று தொடங்கும் பதிகமும், 'தன்னுடைய திருவடியென் றலைமேல் வைத்த தீங்கரும்பை' என்னுந் தொடரும் விளக்குதல் காண்க.

இவர் திருவீழி மிழலையிற் படிக்காசு பெற்றமை 'பாடிப் பெற்ற பரிசில் பழங்காசு' என்னும் அகச்சான்றாலும், இவருக்கு அடுத்த நூற்றாண்டிற்றோன்றியவரும் இறைவன் திருவருள் பெற்று இவருடன் ஒருவராக எண்ணப்படுகிற வருமாகிய வன்றொண்டப் பெருந்தகையார்,

"இருந்துநீர் தமிழோடிசை கேட்கு மிச்சையாற்
காசுநித்த னல்கினீர் அருந்தண்விழி கொண்டீர்"

எனக் கூறுவதனாலும், எட்டு அல்லது ஒன்பதாவது நூற்றாண்டுக்குப்பின்னும், பதினோராவது நூற்றாண்டுக்கு முன்னுமிருந்த சேந்தனாரென்பார் திருவீழிமிழலைத் திருவிசைப்பாவில்,

> "பாடலங்காரப் பரிசில்காசருளிப் பழுத்தசெந்தமிழ் மலர்சூடி
> நீடலங்காரத் தெம்பெருமக்க ளுஞ்சினுணிறைந்து நின்றானை"

எனக் கூறுவதனாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. திருஞான சம்பந்தர் படிக்காசு பெற்றமைக்கும் இப்புறச்சான்று பொருந்துவதாகும். (தொடரும்.) —சித்தாந்தம்

பண்டைத் தமிழ்ச் சொற்கள்

(திரு. M. V. நெல்லையப்ப பிள்ளையவர்கள் B. A.)

ஆண்டவன்

கடவுளைக் குறிக்கும் பண்டைத் தமிழ்ச்சொற்களில் ஆண்டவன் என்னும் சொல் ஒன்று. அதில் அடங்கியுள்ள கருத்துக்களை இந்தக் கட்டுரையில் நாம் கருதுவாம்.

2. ஆண்டவன் என்னும் வினையாலணையும் பெயர் ஆள் என்னும் பகுதி அன் என்னும் ஆண்பாற் படர்க்கை விகுதி டகர ஒற்று என்னும் இறந்தகால இடை நிலை ளகரம் ணகரமாய்த் திரிந்ததும் வகர உடம்படு மெய் தோன்றுதலும் ஆகிய சந்தி அகரம் என்னும் சாரியை ஆகிய இந்த உறுப்புகளை உடையது. எப்பொழுதும் ஆளுகின்றவனை ஆண்டவன் என்று இறந்த காலத்தாற் சொன்னது இயல்புபற்றி வந்த இறந்தகாலவழு வமைதி. விரைவினு மிகவினுந் தெளிவினு மியல்பிலும் பிறழவும் பெறூஉ முக்காலமு மேற்புழி என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தின் படி ஆள்வான் என்னும் நிகழ்காலம் ஆண்டான் என்னும் இறந்த காலமாய் வந்தது.

3. ஆண்டவன் எனவே யாரை ஆளுகின்றவன் என்ற வினாப் பிறக்கும். யாதாம் ஒரு சொல்லின் பொருள் வேறொரு பொருளை அவாவி நிற்குமானால் அவாவி நிற்கப்பட்ட பொருளை

"கற்றீ"த்துச் சொன்னாலொழியச் சொல்லினது பொருள் நிரம்புதலில்லை. யாரை ஆளுகின்றவன் என்ற வினாவுக்கு உயிரை என்பது விடையாகும். இரண்டு பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபட்டால் அல்லாமல் ஆளுதலாகிய தொழில் நிகழாது. ஆளுதற்றொழில் நிகழ்கிற இருவகைப் பொருள்களும் அறிவுடைப் பொருள்களாயிருந்தால் அல்லாமல் ஒரு பொருளினது ஆளுகையால் மற்றொரு பொருளுக்கு யாதொரு பயனையும் தராது. இருவகைப் பொருள்களும் அறிவுடைப் பொருள்களாயிருப்பதிலும் ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளை அறிவிக்கும் தகுதியுடைய பொருளாயும், மற்றொரு பொருள் அறிவித்ததை அறியும் தகுதியுடைய பொருளாயு மிருந்தாலன்றி யாதொரு பயனும் உண்டாகாது. அறிவிக்கும் பொருள் அறிவு நிறைந்த பொருளாயும் அறிவித்தால் அறியும் மற்றொரு பொருள் அறிவுப் பொருளாயிருப்பினும் குறைந்த அறிவுடைய பொருளாயும் இருத்தல் வேண்டும். ஆகவே அறிவிக்கும் தகுதியுள்ள நிறைந்த அறிவுடைப் பொருளாகிய கடவுளை ஆண்டவன் என்ற சொல் குறிக்கிறது. அத்தகைய கடவுளால் அறிவிக்கப்படும் பொருள் குறைந்த அறிவுடைய உயிர் ஆகின்றது.

4. இனி, கடவுள் உயிர் என்ற இருவகைப் பொருள்களில் ஒவ்வொரு வகைப்பொருளும் ஒன்றோ இரண்டோ பலவோ என்ற வினா ஆராய்கின்றவனுடைய உள்ளத்திலே பிறக்கும். மேலே கூறியவாறு உயிர் குறைவு உடைய பொருளாயிருப்பதில் அக்குறைவு வருதற்குக் காரணம் இருத்தல் வேண்டும். காரணம் யாதொன்றும் இல்லாமல் உயிருக்குக் குறைவு வந்தது என்று சொன்னால் அந்தக் குறைவை நீக்குதற்கு உலகில் காரண காரிய நிகழ்ச்சி முறை எங்கும் நிகழ நாம் காண்கின்றோம். வழியும் உளதாகாது காரணம் இல்லாதிருந்தாலும், முயற்சி கொண்டு குறைவு நீங்கும் என நாம் வைத்துக் கொளினும்அக்குறைவுதிரும்பவராது என்னும் உறுதியுடையதாகாது. இந்தக் குறைவுக்குக் காரணம் பலசமயங்கள் பலவாறாகக்கூறும். இந்தச் சொல் விளக்கக் கட்டுரையில் அந்த நுட்பங்களுக்குள் நாம் புகவேண்டியதில்லை. ஆனால் இந்தக் குறைவானது அறிவு

வேட்கை செயல்களைப்பற்றி நிகழ்கின்றன என்று நாம் உலகப் பழக்க அறிவில் (அனுபவ அறிவில) கண்கூடாக அறிகின்றோம். இந்த அறிவு வேட்கை செயல்கள் உலகிலுள்ள பல்வேறு மக்களி டம் பலவாறாக இருக்கின்றன. உலகில் எத்தனை மக்களிருக் கிறார்களோ அத்தனை வேறுபாடுகள் அறிவு வேட்கை செயல் களில் உள என்று நாம் சொல்லலாம். இன்னும் மக்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட பலவகை உயிர்களிலும் வேறுபாடுக ளிருக்கின்றன. இவ்வாறு வேறுபாடுகள் பலவாயிருப்பதால் உயிர்களும் பலவா யிருத்தல் வேண்டும்.

5. இனி இந்தப் பல வேறு வகையான குறைவுகளை உடைய உயிர்களுக்கு அவர்களுடைய குறைவுகளை, நீக்குகிற தற்கு அவைகளின் வேறாய்க் குறைபாடு இல்லாத கடவுள் இருத்தல் வேண்டுமே. கடவுள் உயிர்களுக்கு வேறான பொரு ளாயிருந்தாலும் அவைகளுடன் வேறற ஒன்றி நின்று அவைகள் ஒவ்வொன்றினுடைய குறைவை உணர்ந்தாலொழிய அவன் அவைகளுடைய முயற்சிக்குத் தக்கவாறு அவைகளுடைய குறைவை நீக்குதல் முடியாது. அப்படி ஒவ்வொரு உயிரிலும் ஒன்றி நிற்கிறவன் ஒருவனாயே இருத்தல் வேண்டும்.

6. இனி, கடவுள உயிர்கள் ஒவ்வொன்றுக்கு முள்ள குறைவுகள் அறிந்து உணர்ந்து நீக்குதல் அவன் அவைகளை ஆளுதல் ஆகும். அவன் தன் பொருட்டல்லாமல் உயிர்கள் பொருட்டே இந்த ஆளுகையைச்செய்கின்றான். இந்த ஆளுகைச் செயலை, நாம் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளை உற்று நோக்கினால் நமது அறிவின அளவில் நாம் அறியலாம். இறைவன் இந்த ஆளுகைத் தொழிலுடையவன் ஆதலின் ஆண்டான் என்றும், உயிர்கள் அவனது ஆளுகைக்குள் அடங்கி யொழுகித்தங்களுடைய அறிவு வேட்கை செயல்களுடைய குறைவை நீக்கிப்பேரின்பம் அடைய வேண்டியவர்களாயிருத்தலின் அடிமைகள் என்றும் சைவ சமய நூலிற் கூறப்படுகின்றார்கள். ஆண்டான் அடிமைத் தொடர்பு உண்மையைப்பற்றி விரிவான கருத்துக்களுக்குச் செந்தமிழ்ச் செல்வி 2-ம் சிலம்பு 127, 173, 278 பக்கங்கள் பார்க்க.

7. ஒரு புடையாக (ஏகதேசமாக) உலகில் அரசன் தன் குடிகளுக்கு இந்த ஆளுகைத் தொழிலைச் சிறிதும் தன் பொருட்டின்றிக் குடிகள் நலத்தின் பொருட்டுச் செய்யக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றான் என்று தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. அதனால் கடவுளைக் குறிக்கிற இறைவன் என்னும் சொல் அரசனையும் குறிக்கின்றதாகின்றது.

8. ஆண்டவன் என்ற சொல் ஆண்டான் என்று வழங்கப் படுதலுமுண்டு. ஆண்டவன் என்ற சொல்லை, இப்பொழுது பிற சமயத்தவர்கள் எல்லாரும் கடவுளைக் குறிக்க வழங்கி வருகிறார்கள். ஆயினும் ஆண்டவன் என்ற சொல்லில் அடங்கியுள்ள ஆண்டான் அடிமைத் தொடர்பு உண்மையை, அவர்களில் வைணவச் சமயத்தார்கள் தவிரப், பிறசமயத்தார்கள் கொள்வதில்லை. இறைவனுக்கும் உயிர்களுக்குமுள்ள ஆண்டான் அடிமைத் தொடர்பு உண்மைச் சைவ சமயத்துக்கே சிறப்பாக உரியது. ஆண்டான் என்னும் சொல்லில் அடங்கியுள்ள மேற்கண்ட கருத்துக்கள் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் சைவ சமயக் கொள்கையர்கள் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

9. ஈஸ்வரன் என்ற வடமொழிச் சொல்லினது வேர்ப் பொருள் ஆளுகிறவன் என்பதே யாகும் ஆனால் சுமார்த்தப் பிராமணர்கள் பெரும்பான்மையும் ஆண்டான் அடிமைத் தொடர்பு உண்மையைக் கொள்ளுகிறவர்களல்லர்.

நட்பும் அடக்கமும்

[காழி. சிவ. கண்ணுசாமி, B. A.]

ஒருவனுடைய நண்பரைக் கொண்டு அவன் பண்பினை யுணர்தல் எளிது. என்னை ? ஒவ்வொருவரும் தன்னை யொத்த பண்பும் நடையும் உடையோரையே நாடி நட்பாட விழைவராகலின், தெள்ளென்னும் அறிவு படைத்தோர், கள்ளுண்ணுங் கசடர்களைக் காணவும் விழையார்; வருவாயுட் கால் வழங்கும் பெற்றி யுடையோர் பெருவாரிச் செலவினரைப் பார்க்கவு மிசை

யார்; நன்னெறி பயின்று நலம்பட வாழ்வோர் புன்னெறி பயிலும் பேதையை நாடார். கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்; கற்பிலா மூர்க்கரை மூர்க்கரே முகப்பர். இதுவே இயற்கை. பாடகர்களும், நடிகர்களும், மற்போர் வல்லோர்களும், சுருட்டுப் புகைப்போர்களும் ஒன்றாகக் கூடி அளவளாவ விழைவது மியற்கையே. ஆயினும் வாயாடி வம்பர்கள் என்னும் பெயருக்கிலக்காம்படி ஒரு சிலர் வீண்பேச்சு பேசுவதற் கென்றே ஒன்று கூடி வேறொன்று மின்றிப் பேசியே காலங்கழிக்க விழைகின்றனர். இது பெரிதுங் கண்டிக்கற் பாலதாகும். இளைஞர்கள் இயற்கையாகத் தம்மை யொத்த வயதுடையோரின் நட்பையே நாடுவர். ஆனால் அவ்வாறு நாடுங்கால் "குணனுங் குடிமையுங் குற்றமுங் குன்றாவினனு மறிந்தியாக்க நட்பு" என்பதைக் கருத்திலிருத்திக்கொள்க. என்னை? நாடாது நட்டலினும் பெரிய தோர் கேடில்லை யாகலின்

நட்பாராயுங்கால் தம்மையொத்த குடிப்பிறப்போ அன்றி வாழ்வோ உடையோராக வாய்ந்து நட்பு கொளல் வேண்டற் பாலதாகும். நேருக்குநேர் ஒத்ததாக அமையாது போயினும ஒரு சிறிது ஏறத்தாழ விருப்பினும் எய்தக் கடவதோர் இழுக்கில்லை. ஆயினும் தம்மினும் மிக மேம்பட்டோரைக் கீழ் நிலையிலிருக்கின்றோம் என்ற உணர்வுடன் நாடுதல் கூடாது. என்னை? அடிமை யென்னும் ஆகுலப்பேய் அங்ஙொடியே விடாது பற்றிக் கொள்ளு மாகலின். ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையாது என்பது உண்மையாயின் ஐந்தில் வளைந்தது ஐம்பதில் நிமிராது என்பதும் உண்மையேயாகும். இளமையில் கொண்ட அடிமை யுணர்ச்சி முதுமையில் விட்டகலுதல் அரிதிலுமரிது எனவே "ஆய்ந்தாய்ந்து கொள்ளாதான் கேண்மை கடைமுறை தான் சாந்துயரந் தரும்" என்ற மறைமொழியை யறிந்து கொள்ளுதல் இளைஞர்தந் தலையாய கடனும்.

நண்பர்களுடனும் மற்றையோருடனும் பழகுங்கால் மூர்க்கமாகவும், கண்டிப்பாகவும் இருக்கவிழைதல் சிறிதன்று. ஆனால மூர்க்கமாகவும் கண்டிப்பாகவும் இருந்தாலும் இருக்கலாம், பல்

லைக் காட்டிக் கொண்டும், மண்டியிட்டுக் கொண்டும் மட்டும் எக்காலத்திலும் இருத்தலாகாது. அடங்கியிருத்தல் ஆண்மையே. ஆனால் அடிமையாயிருத்தல் அதன் நேர் மாறாகும். அடங்கவேண்டிய விடத்து அடங்குதல் ஒழுக்கத்தின் பாற்படுமேயன்றி யிழுக்கமாகாது. ஆனால் "தங்கள் திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கிறேன்" என்று ஒவ்வொன்றிற்குங் கூறுங் கொடிய வழக்கமான அடிமைத் தன்மையையே அகலவிலக்க முற்படவேண்டும்'' கொடுக்குமொன்றை யேற்பதற் கென்றே கைகள் படைக்கப் பட்டதாயின் கால்களிற் சமர்ப்பிப்பதேனோ? இந் நினைவே அருவருப்பை யளிக்குமே! எனவே அடிமையை யகற்றி அமரருளுய்க்கும் அடக்கத்தைக் கைக்கொள்ளுதல் இளைஞர்க் கழகாகும்.

கருமை

[திரு. கபசம் எழுதியது]

(௧௭௫-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஒரு நாள் சென்னையை யடுத்துத் தெற்கு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த புகை வண்டித்தொடரொன்றின் ஒரு பகுதியிற் கூடியிருந்த மக்களுக்குள், பின் வருமாறு பேச்சு நிகழ்ந்தது:—

"வைகை பெருகிக் கரை யுடைந்து வெள்ளம் புரண்டு, அதிகப்பொருட்சேத மேற்பட்டதாமே."

"ஆம், ஆம்; மதுரை முழுவதும் பெரிய குழப்பமாயிருக்கிறதாம். இன்னும் வெள்ளம் நின்ற பாடில்லையாம். பத்திரிகைகளிலெல்லாம் பத்தி பத்தியாய் இதைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறது."

"வருண பகவான் மீறி வந்து விட்டால் யார் எதிர்த்து நிற்க முடியும்?"

"வாஸ்தவம், வாஸ்தவம்; வருணனை வெல்ல எவரால் ஆகும்?"

வண்டியினொரு மூலையிலிருந்து இப்பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருவர் இடையிற் புகுந்து,

"வருண பகவான் மீறி வந்து விட்டால் ஒருவராலும் எதிர்த்து நிற்க முடியாதென்று முடிவு கட்டி விட்டீர்கள். நல்லது, அக்கினி பகவான் மீறி வந்து விட்டால்?" என்று கேட்டார்.

"அதையுந்தான் யாராலுந் தடுக்க முடியாது" என்று விடை பகர்ந்தார் முதலிற் பேச்சைத் தொடங்கியவர். இடையிறபுகுந்து பேசியவர் இவரை நோக்கி,

"நீர்மிகிற் சிறையுமில்லை தீமிகின்
மன்னுயிர் நிழற்று நிழலுமில்லை
வளிமிகின் வலியு மில்லை' (புறநானூறு 51)

என்றபடி, ஐம்பூதங்களில் எது மீறி வந்தாலும் அதைத்தடுக்க எவராலும் ஆகாது என்றல்லவோ சொல்லவேண்டும்?" என்று வினவினார்.

"நீங்கள் சொல்வது உண்மை தான்; ஆனால், பொதுவாகப் பேசும் பொழுது ஒன்றை உயர்த்தியும் மற்றொன்றைத் தாழ்த்தியுந்தான் பேசுகிறோம" என்று விடை கிளம்பிற்று.

பொதுவாகப் பேசு முறையில், எவ்வகையாலோ உளத்தைக் கவர்ந்த ஒரு பொருளை எல்லாவற்றினும் பெரிதாகவோ, கொடிதாகவோ, இனிதாகவோ இடத்திற்கேற்ப நவில்வது வழக்கம். வருணனைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது அக்கினியின் உரம் மறைகின்றது. அக்கினியைக் குறித்து உரையாடுங்கால் வருணனின் வன்மை குறைகின்றது. இக்கட்டுரையின் முற்பகுதியிற் கருமையென்பது இருள், மலம் என்பவற்றுடன் சேர்ந்து அஞ்சத்தக்க ஒன்றாய் விளங்கிற்று. இது வருணன் மீறி வந்ததையொக்கும். எங்கும் வெள்ளக் காடாகின்ற போது நீரின்மேற்றோன்றும் வெறுப்பிற்கிணங்கக் கருமை பெருகின்ற நிலையிலதனின்னாமை மிக விரிந்து வீங்கிற்று. பிறகு, வெப்பமிகுந்த நாட்டில், சூட்டாலும் வெளிச்சத்தாலு மக்களுறுந் துன்பத்தைக் கருதியவிடத்து, வெயிலினின்னாமை

வெளிப்படத்தொடங்கிற்று. இஃது அக்கினி மீறி வந்ததை யொக்கும். பெருந் தீப்பிடித்தெரியுங்கால் நெருப்பின் மேற் பிறக்கு மருவருப்புப் போன்று, ஒளியோங்கி நின்ற நிலையிலதன் கொடுமை குவிந்துயர்ந்தது. நீர் பெருகி, உயிர்க்கும் பொருட்டு மின்னல் விளைப்பது காணுமொருவன், வெள்ளத்தின் கெடுதியை மிகுத்துக் கூறுமாறு, கருமையின் தீயபகுதியை யாய்ந்த விடத்து அதன் கொடிய தன்மையை அழுத்தித் தீட்ட வேண்டியதா யிற்று. நெருப்பு பரவி வீடுகளை எரித்து வீழ்த்துவதைக் காணு மொருமகன், அழலின் வெம்மையை உயர்வு நவிற்சி வகையால் வெளிப்படுத்துவதை யொப்ப, ஒளியின் வெப்பத்தைப்பற்றி உரை எழுந்த போது அதன் காயுந்தன்மையை உயர்த்திக்கூறலா யிற்று.

காருங்குடையு நிழலு மிருளுங்கருமையின் பாற்படுமென்று பன்முறை முன் சொல்லியாயிற்று. காருநீரு மொன்றே.

"காரென்றும்பேர் படைத்தாய் ககனத்து றும் போது
நீரென்றும்பேர் படைத்தாய் நெடுந்தரையில் வந்ததற்பின்"

(தனிப்பாடற்றிரட்டு)

நீருக்குத் தலையாம் பண்பு தட்பமாகும். குடையு நிழலுந் தண்மை செய்வன வாதலால், நீருடன் பற்றுடையனவேயாம். நிறங்கொண்டு நோக்குங்கால் நீருமிருளு மொன்றே. ஆழமான தூயநீரின் தோற்றத்தாலும், நீருக்கு நிலையாகிய கடலின் தோற் றத்தாலு மிஃதறியப்படும். நீரிற்றண்மை போல், இருளிலுங் கருமையிலுங் குளிர்ச்சி யுண்டென்பது மிதை வலியுறுத்தும். இங்ஙனம் நோக்குழி, கருமையு நீருந்தண்மையு மொன்றை யொன்று பற்றி நிற்குந்தன்மை புலப்படுகின்றது.

கருமையுடன் நீலத்தையுஞ் சேர்த் தெண்ணல்வேண்டும். ஏனெனின், கருமைக்கு நீலத்திற்கு முள்ள வேற்றுமையினு மொற்றுமை பெரிது. மற்றும், பழைய தமிழ் நூல்களிலெல் லாம் 'கருமணி' என்பதை நீலமணியென்ற பொருளிலேயே வழங்கியிருக்கிறது. கார்மேகம், நீலமேகம் என்பவற்றுள் வேற்றுமை யொன்றுங் காண்கிலம். கருமை போன்று நீலமுந்

தட்பமுடையதாகும். விசும்பின் நீல நிறங் குளிர்ச்சி யுடைய தென்பது நுகர்ந்தறியப்படும். நெடுங்கடலு நீலங்கருமை யாகிய விருநிறமுங் கொண்டிலங்குகின்றது.

நிற வரிசையில் நீலத்திற் கடுத்தபடியிலுள்ளது பச்சை. இதுபற்றிப் பின்னர்க் கூற விடமுண்டு. நீலத்தைப் பிடித்த கருமை பசுமையையுந் தொடர்கின்றது. பசுமையுங் குளிர்ச்சியு மேறக்குறைய ஒரு பொருட் பன்மொழிகளேயாம். செழிப்பு, பசுமை, வளம் என்பவற்றோடு 'நீர்' என்ற கருத்து கலந்து நிற்கின்றது. பசுமையென்பது பெரும்பாலும் புற்பூண்டு மரஞ் செடி கொடி பயிர் முதலிய உயிர்த்தொகுதியை யொட்டி நிற்கின்றது. மரஞ்செடி கொடிகளின் பசுமை நீரின்றி நிலையாது. வீடுகளிற் குளிர்ச்சிக்காகச் சுவர்களிற் பூசப்படும் நிறங்கள் நீலமும் பசுமையுமே. படிக்கும்போது கண்ணிற்குக் குளிர்ச்சி யுண்டாம் பொருட்டுப் பச்சைக் கண்ணாடியா லாக்கப்பெற்ற மேல் மூடுடைய விளக்குகளைக் கற்றோர்கள் வைத்துக் கொண்டிருப்பதை நாமறிவோம். ஆதலின் நீலம், தண்மை, புனல் என்பவற்றோடு பசுமையும் பொருந்திக் கருமையிற் புகுந்தது.

ஐம்பெரு முதற்பொருட்களில் (மேலிருந்து கீழிறங்கு முறையில்) நான்காவதாகிய புனலே கருமையாமெனின், ஐந்தாவதாகிய நிலம் அதனினுங் கரியதாக வேண்டும். நிலத்தைக் கரியதென்பது நிறங் கொண்டன்று, பண்பு கொண்டு, ஒரு வகையிலிதைக் காட்டுதும். 'மண்டிணிந்த நிலனும்' எனுமிரண்டாவது புறநானூற்றுச் செய்யுளில், நிலத்தின் தன்மை பொறுமையென்று புகன்றார். பொறுமை யென்பது தட்பமாகும். பொறுத்தலும் ஆற்றுதலு மொன்றே. ஆற்றுதலாவது வெப்பத்தை நீக்குதல். "கொதி நீரை ஆற்றிக்கொடு" எனும் உலக வழக்கை நோக்குக. "பொறுத்தவர் பூமியாள்வார், பொங்கினவர் காடாள்வார்" என்ற பழமொழியில், 'பொங்குதல்' என்பதன் குறிப்பைக் கொண்டு பொறுமை தட்பமாகுந் தன்மையை நன்குணரலாம். இதனால், நீருடன் நிலத்தைச் சேர்த்திரண்டையுங் கருமையின் கீழ்க்கொணர்தல் கூடும்.

ஆயினும், நிலத்தைக் கருமையுடன் சேர்ப்பதற் கித்துணையாம் வருந்த வேண்டியதில்லை. கருமையாவது மலம். மலமென்பது சடப்பொருள், சடப்பொருளில் மிகத் திண்மைபெற்றது நிலம். இவ்வகையில் நிலமென்பது கருமையிற் கருமையாய்த் திகழ் கின்றது.

இங்ஙனம், நீர், நிலமென்ற முதற் பொருட்களும். நீலம், பசுமையாகிய நிறங்களும், தண்மையாகிய பண்பும், முன் கூறப் பட்டவற்றுடன் கூடிக் கருமையிலடங்கின.

கருமை யென்பது ஒரு நிறமன்று; நிறமின்மையே கருமை யென்பதைக்கருத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். வெண்மை யென்பதும் நிறமன்று; எல்லா நிறங்களுமொன்று கூடிய நிலையே வெண்மையாவது. பொருட் பண்பு நூலார் (Physicists) கண்ட உண்மையிது. நிறமின்மையென்று கருமையை இன்மை யில் வைத்துரைப்பதே அதன் தன்மைக்குப் பொருந்திய உரை யாகும். உள் பொருளாகிய ஒளி குன்றி யொடுங்கிய நிலையி லிருள் வந்து மூடுவது காண்கின்றோம். ஒளியின்மையே இருளா வதன்றிப் பிறிதொன்றில்லை. ஆதலின், இருளை இல்பொரு ளென்றுஞ் சொல்லலாம். ஆனால், 'இப்பொருள்' என்ற தொடர் பொருள் மயக்கம் பயக்குமாதலால், அதை விலக்குவது நன்று. ஒளி யென்பதை யுள்பொருளென்றும், இருளென்பதை எதிர் மறைப்பொருள் (எதிர் மறை பொருள்?) என்றுங் கூறுதல் சாலும். ஒளிக்கு மிருளிற்கு முள்ள தொடர்பே நிறத்திற்குங் கருமைக்கு முண்டென்பதைக் கருத்திற் கொள்ள, நிறமென்பது உள்பொருளென்பதும், கருமை யென்பது எதிர் மறைப்பொரு ளென்பது மெளிதில் விளங்கும். உள்பொருளென்று மெதிர் மறைப்பொருளென்றும் யாங் கூறுவதை ஆங்கிலர் முறையே Positive, Negative, என்கின்றார்கள்.

(தொடரும்.)

திருஞான சம்பந்தர்-செந்தமிழ் நாடகம்

(திருவாளர் S. முத்துக்குமாரசாமியா பிள்ளையவர்கள்)

(உசஎ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அமமையார்:-நாம், நமக்குள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருந்தால் நோய் எவ்வாறு நீங்கும்: அரசரிடமே, நமது கருத்தைச் சொல்லுவோம். (என்று இருவரும் அரசன் முன் சென்று வணங்கி)

என் உள்ளுறை வாழ்வே,

இவ்வமணர்கள் செய்த பொருந்தாச் செயல்தான் இந்நோய் பெருகியது இதற்குத் தீர்வு பிள்ளையார் அருள்தான். காயமும் மனமும், கழுவா மாசுடை, இவ்வமணர்கள், செய்யும் மாயங்கள், இந்நோயை வளர்ப்பதேயாகும். திங்களணி வேணியார் ஞானம் பெற்றார், வந்து, விரும்பி, நோக்கிற் போதும். இத் தீப்பிணியே யன்றிப் பிறவியுந் தீரும்.

அமைச்சர்:—பேரன் புடைய மன்னர் பெருமானே, நின் வருத்தங் காண மனமிக வுடைகின்றோம்.

"நோய் நாடி நோய் முதல் நாடி அதுதணிக்கும்
வாய் நாடி வாய்ப்பச் செயல்"

என்பதே கோடல் தகுதியன்றோ. எமது அம்மையார் கூறுவதும் குறிக்கொளற்பாலதே. நமது நிழற்கீழ் வாழ்வார் ஒருவற்கு ஒரு தீங்கு, அதிலும், நெருப்பு வைத்தல், மற்றவருக்கு இழைத்தாராயின், நாம் நீதிசெய்தல் அறம். அயலூரிலிருந்து ஒருவர் வந்தாரென்றால் அவருக்கு யாதொரு தீங்கும் நிகழாது பார்ப்பது நம்மைப் பொறுத்த கடனே. வந்தவர் தாமும் மக்களுள் ஒருவரோடு எண்ணுந் தகையுடையாரல்லர். ஒரு சமய குருவாய் எழுந்தருளி வந்திருக்கின்றார். அவர் பெருமையுடையராக இருப்பினும், இல்லாது போயினும், அவர் தங்குமிடங்களில ஒருவித இடையூறும் உறாத வண்ணம் பார்ப்பது நமது

கடன். இப்பவோ, நம்மை யறிந்தோ, யறியாதோ பெரியதோர் தீங்கு அவர் இருந்த மடத்து நிகழ்ந்துவிட்டது.

"ஏந்திய கொள்கையார் சீறின் இடைமுரிந்து
வேந்தனும் வேந்து கெடும்"

என்ற வள்ளுவர் வாக்கும் கருதற் பாற்றன்றோ. எப்படியும், வருந்தும் அப்பெரியார் மனத்தைச் சாந்தப் படுத்தவேண்டும். "சான்றோர் சினம் நீரெய்த வடுப்போல் மாறும்" எப்படியும். அப்பெரியாரை அழைத்துவந்து, நோய் தீர்க்க முயல்வது நலம்.

அரசர்:—"(திருஞானசம்பந்தர்" என்னும் பெயர் மன்னன் கேட்டதும் அயர்வு நீங்கினன்) சைவ மறைச் சிறு வருற்றால் நோய் தீருமா? பார்ப்போம். எவ்வாறாயி னும் சரி. இன்று, யாவர், யானுற்ற பிணியை நீக்கு கின்றார்களோ, அன்னவர்களே, வென்றவர்கள். அவர் கள் பக்கந்தான் நான் சேர்வேன். அதற்குச் சம்மத மாயின், அழைத்து வாருங்கள். (உடனே அம்மை யாரும் அமைச்சரும் ஞானவள்ளலார் தங்கும் மடத் திற்கு ஏகல்).

ஆறாவது அங்கம்: முதற் காட்சி:

இடம்:—சைவ மறையவர் வாழ் மடம்:

காலம்:—முற் பகல்:

நடர்:—திருஞான சம்பந்தர், மங்கையர்க் கரசியார், குலச் சிறையார்:

மங்கையர்க் கரசியார் சிவிகையிலும், குலச்சிறையார் குதிரையிலும், பல்லோர் புடைசூழத், திருஞான சம்பந்தர் திரு மடம் வந்து, அங்கு காவலாயுற்ற அடியவரை நோக்கி வேண்டல்.

குலச்சிறையார்:—(காவலரை நோக்கி).

அன்ப,

பாண்டி தேவியாரும், அமைச்சனரும், வந்திருப்ப தாகக் கூறி விடை பெற்று வர, வேண்டுகிறேன்.

காவலர்:—அப்படியே செய்கின்றேன். (வணங்கிக் கூறல்).

(காவலர் திருஞான சம்பந்தர் திருமுன் சென்று, வணங்கி நின்று) எங்கள் நாயக,

நமது சோழ மன்னன திருமகளாரும், அன்பிற் சிறந்த அமைச்சனாரும் இங்கு வந்துளார்கள். திருவடி காண அவா வுறுகின்றனர்.

திருஞான சம்பந்தர்:—விரைவில் அழைத்து வருக.

இருவரும் உட்சென்றதும், பிள்ளையாரைக் கண்ணாரக் கண்டார்கள்.

மங்கையர்க் கரசியார்:—ஞானவடிவே,! மறைத்துணையே! மதிக் கொழுந்தே!, அமண்கொடியோர், தீங்கு செய்தற்கும் துணிந்தனரே, நின், அருளொளி கண்டும், மாறினரில்லையே. (என்று கண்ணீர் வடித்து, கை குவித்து, திருவடிக் கீழ் நிலமுற விழுந்து - அலறி, உரை குழறி, ஒன்றும் அறிந்திலராகிக் கிடந்தார்).

குலச்சிறையார்:—சிவனார் மகனாரே!, ஞானத்தின் எழுபிறப்பே!, நின் வடிவிற்கும் தீங்கு செய்ய உன்னினரே. (என்று அலறி, உரைகுழறி, விழுந்து புரளல்).

திருஞான சம்பந்தர்:—இருவர் பக்கலும் விரைந்தோடி எடுத்து, அன்புடையீர்களே,

உங்களுக்கு உற்றதென். வருந்தாதீர்கள். இறைவன் அருள் உங்கள் பால் ஆகுக: (இருவரும் பேசாது மீண்டும் மிக்க துன்ப முற்றிருந்ததைக் கண்ட, சம்பந்தர்) மீண்டும் அன்போடு நோக்கி, "திருவுடையீர், உங்கள் பால் தீங்குளதோ?

குலச்சிறையார்:—முதலில் அமணர் செய்த, தீங்கு கேட்டு வருந்தினேம். பின், தீர்ந்தோம். வஞ்சகர் செய்த, அத்தீத் தொழில் போய், மன்னரை யுற்றது. வெப்பு நோய் ஆயது. தாங்கொணாத் துன்பம் தொடர்ந்தது. அமணர் செய்யும் ஆண்மைகளால், அளவு கூடுகின்றது. எங்கள் தவமே!, மன்னர் முன் போந்து,

நோய் நீக்கி, வென்றருளி, எங்களை உய்வித்தல் வேண்டும்,

திருஞான சம்பந்தர்:—அன்புடையீர்,

ஒன்றும், நீர் அஞ்சவேண்டாம். இன்று, நீர் உவகை எய்த, யாவருங்காண, உணர்விலா அமணர் தம்மை, வாதில் வென்று, விதியால், மீனவனை வெண்ணீறு அணிவிப்பன். எல்லாம் ஆவதும் அழிவதும் அவர் செயல். அமணர்கள் தீயர்கள். ஆதலால் அவர்களைக் காண்டலும் ஆகாது. அன்னவரை நேராய்ப் பார்த்து, வெல்லத் திருவருள் உள்ளம் அறிவேன்.

(என்று அடியார் சூழக் கோவில் செல்லல்)

ஆறுவது அங்கம்: இரண்டாங் காட்சி.

இடம்:—மதுரைக் கோவில்:

காலம்:—முற்பகல்:

நடர்:—திருஞான சம்பந்தர்; அடியார் குழாம், மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறையார்—முதலியோர்

திருஞான சம்பந்தர்:—

("சோம சுந்தரப் பெருமான் திருமுன் நின்று, இன்பக் கண்ணீர் வடித்து, தலைமேற் கைகுவித்து (விழுந்து எழுந்து நின்று) "பாடுகின்றார்:

திருச்சிற்றம்பலம்.

" காட்டு மாவது ரித் துரி போர்த்துடல்
நாட்ட மூன்றுடை யாயுரைசெய் வனுன்
வேட்டு வேள்வி செய்யாவமண் கையரை,
யோட்டி வாது செயத்திரு வுள்ளமே"
செந்த ணுமுரலுந் திரு வாலவாய்
மைந்தனே என்று வல்லமண் ஆசறச்
சந்தமார் தமிழ் கேட்ட மெய்ஞ்ஞானசம்
பந்தன் சொற் பகரும்பழி நீங்கவே:

(திருச்சிற்றம்பலம்)

பின்னும், பெருமானை நோக்கி,

வள்ளலே; விண்ணவர்கள், தாங்கள் உயிர்வாழ உன்னை வேண்டினர். உண்டாய் நஞ்சை.; பின், மார்க்கண்டன், தன்னுயிர் வேண்டி இரந்தனன். காலனைக் கடிந்தாய்; நான், இப்போ வேண்டுவது, என் நலங்கருதியன்று. ஞாலம் முழுவதும் நின் புகழ் பரவவேண்டும். அன்புநெறி தழைக்கவேண்டும் என்பது ஒன்றே யன்றி வேறல்ல.''

(மேற்கருத்துள்ள பாடல்)

திருச்சிற்றம்பலம்

''வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல்
ஆதமில்லி யமணொடு தேரரை
வாதில்வென் றழிக்கத் திருவுள்ளமே
பாதிமா துடனாய பரமனே.
ஞாலநின் புகழே மிக வேண்டுந் தென்
னாலவா யிலுறையு மெம் மாதியே.''

''கூடலால வாய்க் கோனை விடை கொண்டு
வாடன் மேனி யமணரை வாட்டிட
மாடக் காழிச் சம்பந்தன் மதித்தவிப்
பாடல் வல்லவர் பாக்கிய வாளரே:

திருச்சிற்றம்பலம்:

விடைபெற்று, மீண்டும், சிவிகை ஏறி, அடியார் சூழ, அரண்மனை ஏகல்: அமைச்சர் முன்னும், அம்மையார் சிவிகையில் பின்னும், பெருமான் சிவிகையில் நடுவுமாகச் சென்றார்கள்.

ஆறுவது அங்கம்: மூன்றாங் காட்சி:

இடம்:—மன்னவர் அரண்மனை:

காலம்:—முற்பகல்:

நடர்:—மன்னர், குலச்சிறையார்; மங்கையர்க் கரசியார், அமண் குருக்கண்மார்-முதலியோர். ௰௬௧

குலச்சிறையார்:—(விரைந்து வந்து அரசனை வணங்கி நாடிறு)

மன்னுயிர் புரக்கும் மாற,
காழி வள்ளலார் வருகின்றார்:

மன்னவர்: (துயர் சிறிது நீங்கி) அமைச்ச,

முழுமணிப் பீடம் கொணரச் செய்க, இங்கு, என் தலை மாட்டில் இடுவிக்க, நீர், விரைவில் எதிர்கொண்டு வள்ளலாரை அழைத்து வாரும்.

அமைச்சர்:—பெரும, அப்படியே செய்கின்றேன். (விரைந்து ஏகல்).

(இச் செயலைக் கண்டதும், அங்கிருந்த அமணர்கள் ஒருவரோ டொருவர் பேசல்)

ஒருவர்:—நம் மன்னன் செயல் மிக நன்று; இவரா, நமது ஒப்பற்ற சமயத்தைக் காப்பவர்! மறையவன் வருவதற்கு முன்னரே இப்படி மருளுகின்றாரே! நாம் மன்னனிடம் ஒன்று சொல்லுவம்.

(என்று யாவரும் மன்னர் முன் சென்று, அவரை நோக்கி) சமண் உறை வாழ்வே,

நீரே உமது சமயத்தைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டாமா? நமக்குள்ள வலியின்மையை, வெளியிற் காட்டிக் கொடுக்கலாமா? அந்தச் சிறிய மறையவன் வந்து, அவனே உமது நோயைத் தீர்த்தாலும், நாங்களும் சேர்ந்தே, தீர்த்தோம் என்று, சொல்லிவிடும். எங்களையும் ஊடே ஊடே மருந்து போடவுந் தூண்டிக் கொள்ளும். இதுவே, தகுந்த முறை.

மன்னவர்:—அடிகண்மீர்,

நீங்கள் அறங்கடந்து பேசுகின்றீர்கள். வஞ்சகம் பேச மாட்[illegible]ன். உண்மையே புகல்வேன். உங்கள் உங்கள் தெய்வத்[illegible]ணையால் எனது நோயைத் தீருங்கள். அப்படித் தீர்த்த வ[illegible]மே சேர்வேன். அத் தெய்வமே உண்மையாகும்.

[illegible]ணர்கள் தங்கள் எண்ணம் பலியாதது கண்டுகவலுற்றுப் [illegible], [illegible] இருத்தல். வள்ளலார் சிவிகை வந்து இறங்குதல்).

ஆறுவது அங்கம்: நான்காங் காட்சி:

இடம்:—அரண்மனை.

காலம்:—முற் பகல்.

நடர்:—மன்னவர், குலச்சிறையார், மங்கையர்க்கரசியார், அமண்குருக்கண்மார் முதலியோர்.

மன்னவர்:—(பிள்ளையார் உள் வந்ததும், மன்னன் கண்டு, துன்பு நீங்கி, தலை கை குவித்து வணங்கி, பீடத்தமரக் கைகாட்டினார். பிள்ளையாரும் அதில் அமர்ந்தார்.: விருப்பத்தோடு)—

அந்தணீர்,

தங்கள் ஊர் யாது?

திருஞான சம்பந்தர்:—

திருச்சிற்றம்பலம்

"பிரமனூர் வேணுபுரம் புகலி வெங்குருப் பெருநீர்த்தோணி
புரம் மன்னு பூந்தராய் பொன்னஞ் சிரபுரம் புறவம் வண்சண்பை
யரன்மன்னு தண்காழி கொச்சைவயம் உள்ளிட்டு அங்காதியாய
பிரமனூர் பன்னிரண்டாய் நின்ற திருக்கழுமலம் நாம் பரவுமூரே."

திருச்சிற்றம்பலம்,

இந் நிகழ்ச்சியினைக் கண்டு, அமணர்கள் மனம் புழுங்கி, பொறாமை கொண்டார்கள். மனதில் அச்சம் மிகுந்தது. அதனை மறைத்துக் கோபக் குறியோடு எல்லாரும் ஒன்றாய்க் கூடிக் கொண்டு,

ஏ, பொய் வேடத்தாரே,

நீர் பூசுவது நீறு. அறம் என்று ஆட்டை, வேள்வியில் கொல்லுவீர்,கொலையை ஏற்கும் தேவே, சிறந்த தேவாம்! நன்று நும் கொள்கை! இவருக்கு வெற்றிச் சின்னம்! என்ன பெருமை; நீர் யாரை வென்றீர்?. எங்கள் கடவுள் அறமே மேனியுடையர்—

திருஞான சம்பந்தா:—(தமது திருக்கரம் அமைத்து)

அடிகண்மீர், பதறுதீர்! பொறுங்கள். யாவரும் அமைதியொடு இருந்து ஒருவர் ஒருவராகக் கேளுங்கள். பேசுக நும் பொருளெல்லை— (தொடரும்,)

பத்தமடை முத்துசாமிப் பிள்ளையவர்கள் பிரமோதூத ஹூ பஞ்சாங்க அறிவிப்புக்கு மறுப்பு.

[இராமேஸ்வரம் தேவஸ்தானம் ஜோதிஷ மகா வித்வான் திருவாளர் த. முத்துக்கருப்ப பிள்ளையவர்கள் எழுதுவது]

பத்தமடை முத்துசாமிப் பிள்ளையவர்கள் பிரமோதூத ஆண்டிற்குப்புதிதாகச் சித்தாந்த சைவப்பஞ்சாங்கம் என ஒன்று வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அதில் முதலில் உள்ள அறிவிப்பில் அந்த வருஷத்துக்கு முந்திய ஹூ பங்குனிமீ சுக்கிலப் பிரதமையின் வாராதிபதி ராஜாவென்றும், அது சாஸ்திர சம்மதமென்றும், சித்திரை மாதப்பிறப்பின் வாராதிபன் அரசன் என்று சில பஞ்சாங்கங்களில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது சாஸ்திர விரோதமென்றும் பிள்ளையவர்கள் கூறுகின்றனர். இதனை ஆயுமிடத்துப் பிள்ளையவர்கள் கூறுகின்றபடி அந்த வருடம் என்பது கணிக்கப்பட்ட வருடத்தையும் முந்திய வருடம் என்பது கணிக்கப்பட்ட வருடத்திற்கு முன் வருடத்தையும் குறிக்கும். குறிக்கவே, பிள்ளையவர்கள் கணித்துள்ள ஷை பஞ்சாங்கத்தில் கண்ட பிரமோதூத வருடம் 'அந்த வருஷ' மும், அதற்கு முன் சென்ற சுக்கில வருடம் 'முந்திய' வருடமும் ஆகும். ஆகவே, அவைகள் வெவ்வேறு வருடங்களாய், வெவ்வேறு பலன் அல்லது வெவ்வேறு பயனுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. ஒவ்வோர் வருடமும் சித்திரை மாதப்பிறப்பு தொடங்கி மறுசித்திரை மாதப்பிறப்பில் முடிவுபெறும் என்பது பண்டிதர்களும், பாமரர்களும் நன்கறிந்த செய்தி. இருக்குவேத சம்மிதையில் "சித்திரை வருஷாரம்பம்" என்றிருக்கிறதாய்த் திலகர் கூறுகின்றார் என ஸ்ரீமான் எம். கே. ஆசாரியார் துந்துபி ஹூ பங்குனிமீ உடுவ சுதேசமித்திரனில் கூறுகின்றார். மாதங்களில் சித்திரையும், நட்சத்திரங்களில் அசுவனியும், இராசிகளில் மேடமும், கிரகங்களிற் சூரியனும் தலை சிறந்துள்ளது பற்றி அச்சூரியன் மேடராசியில் அசுவனி முதல்

பாதத்தில் வரும்போது நமக்காதாரமாயுள்ள இப்பூவுலகம் துலாராசியில் சித்திரை மூன்றும் பாதத்தில் வருவதால் அந்நட்சத்திரப்பெயரைக் கொண்ட சித்திரை மாதம் தலை சிறந்தது என்றும், அதுவே வருடாரம்பத்திற்குரிய தென்றும் நந்தமிழ் மூலகந் தோன்றிய காலமுதல் நந்தமிழ் மக்கள் உணர்ந்து வழங்கி வருகின்றனர். இன்னும் வருடாரம்ப இலக்கணம் பல வுள்ளன; விரிக்கிற் பெருகும்; விடுக.

சென்ற வருடம் பங்குனிமீ பூர்வ பக்கப் பிரதமையைச் செல்ல வேண்டிய வருடாரம்பமெனக் கொண்டு அத்திதியின் வாராதிபன் இராஜாவெனக் கூறுதல் "குட்டிச்சுவரில் தேள் கொட்டக் கட்டாந்தரையில் கடுப்புக்கண்டது" என்னும் கூற்றை யொக்கும்; ஆதலின், பங்குனிமீ சுக்லப்பிரதமை உண்மையான வருஷாரம்பமாகாது. ஆகுமென்றால் ககூ௩௰ஹூ டிசம்பர் மாதத்துள் ககூ௩௧ஹூ ஜெனவரி மாதம் பிறக்கு மெனக்கொள்ள வேண்டும். அங்ஙனம் கொள்பவர் இல்லாமையால் அக்கொள்கை உண்மையாகா தென்க. பிள்ளையவர்களும், அவர்களினத்தவர்களும், திருநெல்வேலி ஜில்லாத்தமிழர்களும், ஸ்மார்த்தர்களும் பங்குனி சுக்கிலப்பிரதமையை வருஷப் பிறப்பாகக் கொண்டு கன்மங்களியற்றி யிருக்கின்றனரா? இயற்று கின்றனரா? அன்றெனின், பிள்ளையவர்களுக்கு மட்டும் அப்பிரதமை வருடப்பிறப்பென்பது எங்ஙனம் புலப்பட்டது? சில வடமொழி நூல்களினும் பஞ்சாங்கங்களினும் பங்குனி சுக்கிலப் பிரதமையில் (சைத்திர சுத்தம், அதாவது உண்மையான சித்திரைமாதப்பிறப்பு) என்றும், சாந்திர வருஷாரம்பமென்று மூன்னதை நோக்கி அதைக்கொண்டனர். என்றால் அவரது ஷை பிரமோதூத வருடப் பஞ்சாங்கத்தில் உள்ள வைகாசிமீ கஎஉயில் ஹிஜிரி க௩௪ ஹூ மொஹரமாதம் கஉ மகமது வருஷாரம்பத்தையும், மார்கழி மீ கஎஉயில் ககூ௩௧ ஹூ ஜெனவரிமீ கஉ கிறிஸ்து வருஷாரம்பத்தையும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனரே, அவைகளிலொன்றை வருடப் பிறப்பெனக் கொண்டாலென்னே? சாந்திர வருடப்பிறப்பு மாதப்பிறப்புகளுக்கு உதய காலத்துச்

சுக்லப் பிரதமை காரணம், ஹிஜிரி வருஷப் பிறப்பு மாதப் பிறப்புகளுக்கு அஸ்தமனகாலத்து சுக்லத்திதியை காரணமாதலின் இவ்விரண்டு வருடமாதப் பிறப்புகளுக்கும் சாந்திரதினமான திதிகளே காரணமாயிருத்தலின் ஹிஜிரி வருடப் பிறப்பையும் பிள்ளையவர்கள் ஏன் கொள்ள வொண்ணாது? அது புறமதங்களில் ஒன்றான மகமது மதக்கொள்கை ஆதலின் அஃது ஏனைய மதங்களுக்கு ஆகாது எனின், கூறுதும்: வடமொழியார்களில் பெரும்பாலார் சைவரும் அல்லர்; சௌர மானிகளும் அல்லர். அவரது நூல்களில் பல சைவசமயத்தையும், அச்சமயக் கடவுளரையும் ஆகமங்களால் பெரிதும் புகழப்படும் சௌரமானத்தையும் சைவ ஆசாரியர்களையும் சிறிதும் பேணாது இழித்துக் கூறும் அவர்களோ வைரவ முதலிய அகச்சமயம் ஆறினுள் ஒன்றிலேனும் சேர்ந்தவருமல்லர்; அவர்களை நோக்கி நீங்கள் எம்மதத்தவர் எனவினவில் நாங்கள் ஸ்மார்த்தமதமெனவும், வைதிக மதமெனவும் அத்வைத மதமெனவும் கூறுவர். இம்மதங்கள நமது வேதாகமங்களில் உள்ள மதங்களா? இல்லா மதங்களேயாகும். ஆதலின், இத்தகையோர்களது நூல்களையும் அவரது கொள்கைகளையுமட்டும் சைவ நன் மக்களிற் சிறந்த பிள்ளையவர்கள் அளவைகளாகக் கொள்ளலாமோ? கொள்ள வொண்ணாதென்பதே துணிபொருள். அன்றியும் வடமொழியாளர்களோ கேவல கன்மிகள்; அவரது நூல்களும் கேவல கன்மங்களையே மிகப் புகழ்ந்து கூறும். இதற்குச் சான்றாகச் சோமசம்பு சிவாசாரிய சுவாமிகள் சிவராத்திரி நிர்ணயம் என்னும் நூல் ௩௰௫, ௩௰௬ பக்கங்களில் காமிகாகமக்கூற்றாக "பார்ஹஸ்பத்தியம் சாந்த்ரமாநம் சௌரஞ்சை தித்ரிதாமதம்! மாநத்ரய மிதிக்யாதம் தத்து துக்தப்ரகாரத:!!. ஊனாத்யா சாரசம் யுக்தா பார்ஹஸ்பத்ய மிதிஸ்ம்ருதம்.! கேவலம் கர்ம நிஷ்டா நாம் சாந்திரமா நமுதாஹ்ருதம்!!. ஆதி சைவா மஹா சைவாப்யநு சைவாந்த்ய சைவக:! அவாந்தரா சப்ரவரா: சர்வே ஷாம் சௌரமா நகம்!!. பரார்த் தேசாலயே ஷ்வேஷு சௌரமா நேநகார யேது, சௌரமா நம்விஹா யாத சாந்த்ரா திபி: க்ருதேத்யதி ஆயு ஸ்ரீ புத்ர நாசஞ்ச தத்கர்மம் நிஷ்பலம்

பவேத் !,'' என்றும், ஷெ ஆகமம் முகூர்த்த நிர்ணயப் படலத்தில் "காரணம் சௌரமா நஞ்சசூக்ஷ்மம் சாந்த்ரமிதிஸ்ம்ருதம்! ஸ்தூலம்ஸ்யாத் பார்ஹஸ்பதயம் மாநத்ரய முதாஹ்ருதம் !. சூக்ஷ்மம் ஸ்தூலம் பரித்யஸ்ய இருஹேத் காரண முத்தமம். சௌரமாநேந கர்த்தவ்யம் ஸர்வகர்ம சுபாவகம்'' என்றும் கூறுமாற்றானும், காரணாகமம் பூர்வபாகம் மஹோத்ஸவவிதிப் படலம் "ஸௌரமாஸம்ப்ரஸஸ்தம்ஹி சாந்த்ரமா ஸோப்ரஸஸ்தகம்'' என்று கூறுமாற்றானும்—"பார்ஹஸ் பதியமானம் சாந்திரமானம், சௌரமானம் எனமானம் மூன்றுவிதம்; ஊனசார முடையோர பார்ஹஸ் பத்திய மானிகள், கேவலகன்மாசார முடையோர் சாந்திரமானிகள், ஆதிசைவர், மஹாசைவர் அனுசைவர், அந்திய சைவர், அவாந்தர சைவர், பிரவர சைவரென்னும் அறுவரும்।சௌரமானிகள். ஆலயங்களில் "சௌரமானத்தாலேயே கிரியைகள் நடத்தவேண்டும், சாந்திரமானத்தாலே கிரியைகள் செய்யக் கூடாது; செய்தால் ஆயிசு செல்வம் புததிரர்கள் நாசமாவதோடு அக்கன்மங்கள் யாதொரு நற்பலனையும் கொடாது'' என்றும், "சௌரமானம காரணம, சாந்திரமானம் சூட்சுமம், பார்ஹஸ்பத்தியமானம் தூலம், தூலம் சூட்சுமங்களை விடுத்துக் காரணத்தைக் கொள்வது உத்தமம். "எல்லாக் கன்மங்களும் சௌரமானத்தாலேயே செய்யவேண்டு'' மென்றும், "சௌரமாசம் பலமுள்ளது, சாந்திரமாசம் பலமில்லாதது'' என்றும் உண்மை நிலை பெறுகின்றது. இவ்வாகமங்கள் சிவபெருமானருளிய தமிழ்மொழி ஆகமங்களினின்றும் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட வடமொழி ஆகமங்கள். வடமொழி விரதராஜம், விரத சூடாமணி, புருஷார்த்த சிந்தாமணி, நிர்ணய சிந்து, தருமசிந்து, சுதிவிலோசன முதலிய நூல்கள் கேவலம் மனிதர்களது வாக்கியம். சுருதிஸ்மிருதி முதலிய நூல்களும் அத்தகையனவே. இத்தகைய நூல்களைக் கடவுளருளிய நூல்கள் போலும் தேவதைகளருளிய நூல்கள் போலும் பிறழக்கருதி அந்நூல்களைத் தழுவி நடப்போரைக் குறித்து, திருமாளிகைத் தேவர் திருவிசைப்பா "அசிக்க வாரியங்களோது மாதரைப் பேதவாதப், பிசுக்கரைக் காணக் கண்

வாய் பேசாதப் பேய்களோடே" என்று கூறுகின்றது. அன்றியும் வடமொழி நூல்கள் கற்பனை நூல்களென்று கைவல்லிய நவநீதம் சந்தேகந் தெளிதற் படலத்தில் "அந்தணர் நூன்மித்தையென விடலது தீவிரதரமா மறிந்து கொள்ளே" என்றுங் கூறுகின்றது.

அளவைகட்குரிய நூல்கள் ஆகமங்கள்; அவைகளில் சௌரமாதங்களையே சாந்திர மாதங்கள் போற் கூறுகின்றன. இவ்வுண்மையை நாம் வெளியிட்டுள்ள குரோதனஆ ஐப்பசிமீ செந்தமிழ்ச் செல்வியில் 'ஆசுவயுஜமும் ஐப்பசியும் ஒரே மாதம்' என்னும் தலைப்பின் கீழும் அட்சயஆ ஆவணிமீ செந்தமிழ்ச் செல்வியில் "சாந்திரமான அகர்கணம் பிழைபடுகின்றது" என்னும் தலைப்பின் கீழும் காண்க. சித்திரை மாதப்பிறப்பின் வாராதிபனே இராஜா வைகாசி மாதப்பிறப்பின் வாராதிபனே மந்திரி என்பதற்குரிய ஆதாரங்களைப் பிரபவஆ ஆவணிமீ செந்தமிழ்ச் செல்வியில் 'நவநாயகரில் இராஜாவையும் மந்திரியையும் மாறுபாடாய் நிர்ணயித்திருக்கின்றனர்'' என்னும் தலைப்பின் கீழும் காண்க. இதுவுமன்றி இக்காலம் நடைபெற்று வரும் வாக்கிய பஞ்சாங்கங்களிலுள்ள பற்பல வழுக்களை எடுத்து விளக்கிக் காட்டிக்கண்டித்து உண்மை இஃதென நிலை நாட்டிப் "பஞ்சாங்க விளக்கம்" என்னும் ஒரு நூலும் எழுதியிருக்கிறோம். அதில் ஆறு பகுதிகளை மட்டும் பிரபவஆ வைகாசி ஆவணி மாதங்களின் செந்தமிழ்ச் செல்வியில் 'பிறை சூடும் பெருமாள் பிள்ளை' என்னும் பெயரால் வெளியிட்டுள்ளோம். இப்பொழுது எல்லாப்பகுதிகளையும் ஒரே புத்தகரூபத்தில் வெளியிடும்படி விரும்பிய எமது நண்பர்களின் பொருட்டு அவ்வாறே செய்யக் கருதி அந்நூலை அச்சுக்கனுப்பியிருக்கிறோம்; விரைவில் வெளிவரும். ஆதலின், அதனை ஆய்ந்துணர்ந்து தெளிந்து கொள்க.

அறிவிப்பின் ௩ ஆவதில் கணித முறையில் திருநெல்வேலிக்குத் திதி நட்சத்திர நாழிகையில் 2-நாழிகை வரை வித்தி

யாசம் வருகிறது போல் கூறுகின்றனர். இதனையும் ஆராயு மிடத்து, "மானியாதி வாக்கியங்களைச் சந்திரப்புடத்துடன் கூட்டிக் கணிக்கப்படுகிறதினாலே திதி, நட்சத்திரம் யோகம், கரணம் தியாஜ்யம் என்பவைகளில் சற்றேறக்குறைய ஒன்றே முக்கால் நாழிகை வரையும் நாள் தோறும் குறைந்து வரும். மானியாதி என்பது வரருசியார் இருக்கும் இடத்தின் தேசாந் தரத்துக்குரிய பெயர். அம்மானியாதிகள் பிறதேசங்களுக்கு ஒவ்வாது. அவ்வாக்கியங்களைச் சேராது கணித்தால் வித்தி யாசம்வராது. கேரளதேச கணிதர்களும், கருங்குளம் கிருஷ்ண ஜோதிஷர், அனந்த கிருஷ்ண ஜோதிஷர், இலத்தூர் செல்லம் சாஸ்திரிகள், அரிமளம் காமாட்சிநாத சாஸ்திரிகள், எட்டையபுரம் இ. மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளை முதலோரும் வாக்கிய கணிதர்களே. இவர்கள் அம்மானியாதிகளைச் சேரா மலும், பிள்ளையவர்களும், இராமநாதபுரம், சிவகெங்கை, புதுக் கோட்டை, ஸ்ரீ அரங்கம், யாழ்ப்பாணமுதலியவாக்கியப்பஞ்சாங்க கணிதர்களும் மானியாதி வாக்கியங்களைச் சேர்த்தும் கிரியை செய்கிறதினாலே வித்தியாசப்படுகிறது. மானியாதிகளைச் சேர்க் காமல் அவ்வவ்விடங்களுக்குரிய தேசாந்தரக்கிரியை செய்தால் வித்தியாசப்படாது. பிள்ளையவர்கள் இவ்விதிகளை நன்குண ராது பிறர் பால் குற்றம் கூறல்தகாது.

௪-ஆவது:—'திருவாவடு துறை தருமபுர முதலிய சைவ மடங்களிலும், திருநெல்வேலி சிதம்பர முதலிய க்ஷேத்திரங் களிலும், சைவர் கிரகங்களினும் விநாயக சதுர்த்தி, நவராத்திரி, கந்தஷஷ்டி முதலியவைகள் நெடுங்காலமாகச் சாந்திரமான ரீதியாக நடைபெறுகின்றது. சில காலமாகச் சில பஞ்சாங்கங் களில் ஜோதிஷ சாஸ்திர விரோதமாகவும், சிவாகம விரோத மாகவும், பரம்பரை வழக்கத்துக்கு விரோதமாகவும் சௌர மானத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.'' என்று கூறுகின்றனர். இவைகளைப் பற்றியும் சிறிது ஆராய்வாம்:—

பிராமணருள் போஜராஜ பண்டித ரென்பார் இயற்றியுள்ள சரசோதி மாலை என்னும் ஜோதிட சாத்திரம் தெய்வவிரதப்

படலத்தில் சித்திரகுத்தர் விரதம், "மன்னு சித்திரையா மாதம் வளர்வதியிடையுவாவில்—பன்னிய நடு நாடன்னிற் பரிதியின் சேயனை—மின்னு சித்திரகுத்தற்கு விருப்புறு விரதமாகும்" என்றும்,

வைகாசி விசாகம்,

"விம்பமுற்ற வைகாசிவிசாக நாள்"

என்றும்,

தேவிவிரதம்,

"ஆடியிற் பூரநாளே யம்பிகை அவதாரஞ் செய்
பீடுறு தினம்"

என்றும்,

விநாயக சதுர்த்தி

"சிங்கமாமாதம் வந்தெரி சத்தின்பின் புசேருந்
திங்களினலாம் பக்கஞ்சிந்து
எழுகனேன் பாகும்"

என்றும்,

ஜயந்தி

"பேசுமாவணிப் பின்னிரு நாலிலே
யோசை பெற்றவுரோகணி கூடவே
தேசமெங்குஞ் ஜெயந்தியாம்"

என்றும்,

மகாளயம்:

"கன்னியிலாதவன் கருதிவந்தெழப்
பொன்னிகர் பூரணை போனமற்றை நாள்
உன்னிய தெரிச மீரொரு பன்னைந்தினும்
மன்னிய மாளயம் பிதிரர் வாழுமே"

என்றும்,

கேதார விரதம்

"பொங்கியபுகழ் புரட்டாதியாகிய
திங்களிற் பிற்பதினலு செய்யதாட்
சங்கரி நோற்றகேதார நோன்பதாம்"

என்றும்,

நவராத்திரி

"அரிவை யிலிரவி சேர்ந் தைப்பசிப் பிறை
வருபிரத மைமுதனவமி யீறதாய்ப்
புரவலர்துர்க்கையைப் பூசை செய்திடில்"

கந்தஷஷ்டி

"நற்றுலை மாதந்தன்னி னனி மதிவளருகின்ற
முற்பிரதமையே யாதிமூவிரு தினமு மீசன்
சற்குருவான செவ்வேடனது நோன்பாகும்"

என்றும்,

கந்த புராணம் உபதேச காண்டம்

கந்த விரத படலம்.

கந்தஷஷ்டி.

"வெற்பொடு மவுணன் றன்னை
வீட்டியதனிவேற் செங்கை
யற்புதன் றன்னைப் போற்றி
யமரரு முனிவர் தாமுஞ்
சொற்படு துலையின் றிங்கள்
சுக்கிலபக்கந் தன்னின்
முற்பக லாதி யாக
மூவிரு வைக னோற்றார்"

என்றும்,

சிவராத்திரி

சரசோதிமாலை

"பிறங்கு மாசியிற் பிறப்பதினாலதே
யறங்கொணர் சிவராத்திரியாம்"

என்றும், கூறுகின்றன.

மகா சிவராத்திரி மான்மியம்

சிவராத்திரி யுற்பவச் சருக்கம்

"மாசி மாதத்தின் றோன்று மதிக்கலை குறைந்துதேயும
ஆசில் பன்னான் காம்பக்கத் தரையிருளி யாமந்தன்னிற்
றேசினால் விளங்குஞ் சோதி செஞ்சுடராகி நின்ற
காசிலா றுதற்கட் பெம்மான்ற னதுருக்காட்டி னின்றான்"

என்றும்,

வடமொழி நூல்களில் சிவராத்திரி விரதம்

காரணாகமம்:—" கும்பராசிகதேபாநௌயாச க்ருஷ்ண சதுர்த்தசி !. சைவாத்ர மாகஸம்ஜ்ஞா ஸ்யாதத்தரவார்ச்யாம ஹாநிசி" என்றும்,

புரோற்கீதாகமம் :—"யதாகும்பக தஸ்ஸூரஸ் ஸமா சோமாக ஸம் ஜ்ஞக: தஸ்மிந் நேவசதுர்த்தஸ்யாம் சிவம்சம்பூஜ ரேந்நிசி" என்றும்,

குரோதன ஞு மாசிமீ ௩௨ தமிழ்நாடு பத்திரிகை— கரும்பக்கம—தி. சோமசுந்தர தேசிகர் எழுதிய கூற்றில்

வீராகமம்,

" கடம்ஸமாஸ் ருதேபூஷ்ணிதிராந்த ஞ்சயத்ர யோதசி.!
பச்சாத் சதுர்தசி யுக்தாஸாராத்ரி
சங்கரப் ரியோ"

என்றும் கூறுகின்றன.

காமிகாகமம்.

" கும்போரவௌது சம்ப்ராப்தேக்
குஷ்ணபக்ஷேவி சேஷதம்
'தரயோதஸ் யாசதுர்த்தஸ்யஸம்
யுக்தேதந்நிசிஸ்ததா"

என்றும்,

நவராத்திரி விரதம் யாமளதந்திரம்

"ததாசகந்யாமாசேது பூர்வபக்ஷ விசேஷத:!
ப்ரதமாயாஞ்சமாரப்ய நவமீயந்தம்ப்ரபூஜயேது"

என்றும்,

"ஸௌரமாநேநகர்த்தவ்யம் நவராத்திரிம் விசேஷத:!
சாந்த்ரமாநம்நகர்த்தவ்வியம்க்ருதம் க்ஷேத்ராஷ்டநாசனம்"

என்றும்,

பிராமணருள் நாராயண ஜோதிட பண்டிதரால் செய்யப் பட்ட விதானமாலை என்னும் ஜோதிட நூலில் தெய்வப்பிர திட்டைப் படலத்தில்,

சிவப்பிரதிட்டை

*"மாசி யொழிய வுறு முத்தராயண காலநன்று
மாசில் சீர்தெக் கணத்தைப்பசியாவணியாங்கரனைப்
பேசுவர் தாபனம்"*
என்றும்

ஸ்ரீ ஜயந்தி அதாவது கிருஷ்ண ஜென்மாட்டமி

*"திங்க ளுரோகணி சேர்ந்தெழச் செங்க திர்சிங்கமேறப்,
பங்கப்படு மட்டமியில்"*
என்றும்,

ஏகாதசி விரதம்

"இரவிதனு வுற்றிடுநாள் வளர்பிறையேகாதசி" என்றும் கூறப்பெற்றிருக்கிறது. இன்னும் அளவைகள் பல உள்ளன. விரிக்கில் மிகவிரியுமென்றஞ்சிவிடுக்கலானேம். (இது வைகுண்ட ஏகாதசி.)

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் சோதிஷ சாத்திரங்களாலும், பல சிவாகமங்களாலும், புராணத்தாலும் சௌரமாதங்களிலே சாந்திர தினங்களென்னுந் திதிகளில் எல்லா விரதங்களும் பூசைகளும் ஏற்பட்டிருக்கிறதாய்ப் புலப்படுகின்றன. அவைகள் சாந்திர மாதங்களில் ஏற்பட்டதாய்ப் புலப்படவேயில்லை. மேற்கண்ட ஆகமங்கள் சௌரமானத்தைப் பெரிதும் புகழ்ந்தும், சாந்திரமானத்தை மிகவும் இகழ்ந்தும் கூறிச் சாந்திரமானத்தில் யாதொரு கன்மங்களும் செய்ய வொண்ணாது, செய்யின் கேடுண்டாம் எனவும் வற்புறுத்துகின்றன. ஆதலின் மேற்கண்ட நூல்களின் படியே விநாயக சதுர்த்தி, கிருஷ்ணஜயந்தி இவைகளை ஆவணி மாதத்தும், நவராத்திரி முடிவும், விஜய யாத்திரையும் புரட்டாதியிலும், தீபாவளியும் கந்தஷஷ்டி முடிவும் ஐப்பசி மாதத்திலும், சுவர்க்க ஏகாதசி மார்கழியிலும், சிவராத்திரி மாசிமாதத்திலும் கொள்ளல் வேண்டும்; அன்றி, இம் மாதங்கட்கு முன் பின் மாதங்களில் கொள்ள வொண்ணாது, நவராத்திரிக்கு மகா நவமியும், விஜயயாத்திரைக்குத் தசமியும் முக்கியமானவை, இவைகள் புரட்டாதி மாதத்துள்ளிருத்தல் வேண்டும். கந்த ஷஷ்டிக்கு ஷஷ்டி முக்கியம். இது ஐப்பசி

மாதத்துள் இருத்தல் வேண்டும் என்பது ஷை நூல்களின் கருத்து.

மேற்கூறியபடி சோதிட நூல்களும் ஆகமங்களுமிருக்கின்றதை யுணர்ந்து அவ்வாறே இ. மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் குரோதன வருஷ முதலாகத் தமது சைவப்பஞ்சாங்கத்தில் விரதங்கள் ஏற்படுத்தி வருகிறதாகப் புலப்படுகின்றது. ஏனைய பஞ்சாங்கங்களிலோ ஷை நூல்களுக்கு விரோதமாகச் சாந்திரமாதங்களிலே விரதங்களேற்பட்டு வருகிறது. இங்ஙனம் சாந்திரமாதத்தில் ஏற்பட்டு வரும் விரதங்களை ஷை சாஸ்திரங்களின்படி சௌரமானத்தில் ஏற்பட்டு வரும் விரதங்களை ஷை சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமென்று பத்தமடைப் பிள்ளையவர்கள் கூறுகின்றார். இங்ஙனங் கூறுகின்றதை ஊகித்து நோக்குமிடத்துப் பிள்ளையவர்கள் அந்நூல்களைப் பார்த்துணராது சாந்திரமானிகள் சொற்களைக் கேட்டு எழுதினர் போலப் புலனாகின்றது.

திருவருட்பா

எத்துணையும் பேதம்உறாது எவ்வுயிரும்
தம்உயிர்போல் எண்ணிஉள்ளே
ஒத்துரிமை உடையவராய் உவக்கின்றார்
யாவர் அவர் உளந்தான் சுத்த
சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரியும்
இடம் எனநான் தெளிந்தேன்அந்த
வித்தகர்தம் அடிக்குஏவல் புரிந்திடஎன்
சிந்தைமிக விழைந்ததாலோ.

இதன் பொருள்: சிறிதும் உயர்வு தாழ்வு என்னும் வேற்றுமை கருதாமல் சிற்றுயிர்கள் முதல் எல்லா உயிர்களையும் இன்பதுன்ப நிகழ்ச்சிகளில் தம் உயிர்போல் எண்ணி உள்ளத்தில் அவ்வுயிர்கள் பால் ஒத்த உரிமை யுடையவர்களாகி அம்முகத்தால் மகிழ்ச்சி யடைகின்றவர்கள் யாவரோ, அவர்கள் உள்ளந்தான் அறியாமை கலவாத முழு அறிவு உருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரிகின்ற அறிவு வெளியாகும் என்று நான்

தெளிந்தேன். ஆதலால் அத்தகை அறிவு மிக்க சான்றோர்களுடைய திருவடிகளுக்கு ஏவல் செய்ய என் உள்ளம் விரும்புகின்றது.
—லோகோபகாரி

எலுமிச்சம்பழம்

எலுமிச்சம் பழம் நமது நாட்டில் சர்வ சாதாரணமாய்க் கிடைக்கக் கூடிய ஒரு பழம். இதிலிருந்து உப்பு எடுப்பதுண்டு. திரவமும் இறக்கலாம். ஷர்பத் என்னும் இனிய பானம் செய்யலாம். செங்கல்பட்டு ஜில்லாவிலே அல்லிக்குழி என்னும் கிராமத்தில் எலுமிச்சம் பழம் ஒருபெரிய வியாபாரமாய் நடந்து வருகின்றது. அக்கிராம வாசிகள் எலுமிச்சம் பயிரைத் தவிர வேறு பயிர் செய்வது கிடையாது. அவ்வூர்ப்பழத்தின் தோல் இலேசானதாயும் அதிக ரசம் உள்ளதாயும் இருக்கின்றது. [திருநெல்வேலி ஜில்லா கடையத்திலும் எலுமிச்சம்பழம் மிகுதி. அவ்வூர்ப்பழம் சென்னைக்கும் வருகிறதாம்.] இன்னும் வெவ்வேறு இடங்களிலும் எலுமிச்சம் பயிர் செய்யப்பட்டு வருகின்றது.

எலுமிச்சம் பழம் பித்தத்தைப் போக்கும்; விஷத்தை நீக்கும். நரம்புகளுக்குப் பலத்தைத் தரும். எலும்புருக்கி (ரெக்கடிவ்) என்னும் வியாதியைக் குணப்படுத்தும். விஷசுரம் (மலேரியா) என்னும் கொடிய வியாதியைப் போக்கும். ஜீரண சக்தியை உண்டு பண்ணும். இரத்தத்தைச் சுத்தி செய்து இருதயத்தை வலுப்படுத்தும். நாவிற்கு ருசியைத் தருவதில் ஒப்பற்றது.

எலுமிச்சம் பழத்தையோ அல்லது அதன் ரசத்தையோ உட்கொண்டால் சளிப்புப் பிடிக்கும், தொண்டை கட்டும், தலைவலி வரும், சுரம் காணும் என்பது யாவருக்கும் அனுபவம். எலுமிச்சம் பழத்தில் உள்ள புளிப்பினாலேயே சளிப்பு முதலானவை உண்டாகின்றன. ஆதலால் மேற்கூறிய தோஷத்தை நீக்க நம் நாட்டில் உப்பு சேர்த்து ஊறுகாய் செய்து உபயோகிக்கின்றார்கள். உப்பிலே ஊறின ஊறுகாயை ஆறு மாதம் கழித்து உட்கொள்ளச் சளிப்பு முதலான தோஷங்களை உண்டு பண்ண மாட்டாது.

எலுமிச்ச ஊறுகாய் செய்யும் வகைகள் பலவற்றுள் சில வற்றை இங்குக் கூறுகிறேன். பழத்தைச் சட்டியில் போட்டு நல்லெண்ணெய் விட்டுப் பழத்தில் சொட்டை விழும் வரையில் வதக்கிப் பிறகு எடுத்துச் சிறிய துண்டுகளாய்ச் செய்து கொண்டு அவற்றுடன் வறுபடாத மிளகாய்க் (நூறு பழத்திற்கு) கால் வீசை, ஒரு படி உப்பு, எண்ணெயில் பொறித்துத் தூள் செய்த பெருங்காயம் ஒரு பலம், மஞ்சள் தூள் 2 பலம், நல்லெண் ணெய் இரண்டு வீசை, கடுகு அரை வீசை (வறுத்தது), இவைக ளுடன் கத்தரிக்காய், உருளைக்கிழங்கு, வெண்டைக்காய், வாழைக்காய், பச்சை மிளகாய், இஞ்சி, பாவக்காய், அவரைக் காய், சீமை முள்ளங்கி, நாட்டு முள்ளங்கி, வாழைத்தண்டு ஆகிய வைகளை வகைக்குப் பத்து பலம் எடுத்துக்கொண்டு கொத்த வரைக் காயைப்போலத் துண்டுகளாகச் செய்து கலந்து ஜாடியி லாவது கல் சட்டி அல்லது மண் சட்டியிலாவது வைத்துக் கொண்டு ஆகாரத்துடன் உபயோகித்து வரச் சரீரத்திற்கு ஆரோக்கியமும் நாவிற்கு ருசியும் தரும். உப்பில் ஊறிய ஆறு மாதத்திற்கு மேம்பட்ட ஊறுகாயிலும் மேற் சொன்ன சரக்கு களைச் சேர்த்து ஊறுகாய் போடலாம். இந்த ஊறுகாயைத் தினம் தினம் ஆகாரத்தோடாவது வேறு பலகாரத்தோடாவது உட்கொண்டுவர விஷநோய் அணுகாது. அரோசகம் சேராது. பித்தம் அதிகரிக்காது. மலச்சிக்கல் காணாது, இரத்தக் குறை வும் ஏற்படாது. ஆகையினால் நண்பர்கள் எப்பொழுதும் எலு மிச்சம் பழ ஊறுகாயை உபயோகித்து வருதல் நலம்.

எலுமிச்சம் பழத்தால் நீங்கும் பிணிகளில் முக்கியமானதும் மற்ற எம் மருந்துகளாலும் நிவர்த்தி யாகாததுமான வியாதி யைக் கூறுகிறேன்.

எலும் புருக்கி என்னும் (ரெக்கடிவ்) கொடிய வியாதிக்கு உலகில் மருந்து கிடையாது என்பது வைத்திய நிபுணர்களின் தீர்மானம்.

எலும்புருக்கி வியாதியானது ஒருவித நோயுமின்றிச் சரீ ரத்தை இளைக்கச் செய்யும் ஒருவித வியாதி. இது குழந்தை

களுக்கும் காணும். பெரியவர்களுக்கு மேற்படி வியாதி கண்டால் எலுமிச்சம்பழ ஊறுகாய் நாள் ஒன்றுக்கு 1-பழம் வீழுக்காடு உட்கொண்டு வர இக்கொடிய நோய் தீரும்.

குழந்தைகள் ஊறுகாய் தின்பதற்கு இயலாமையால் அத்தகைய குழந்தைகளுக்கு ஒரு பேசின் அல்லது போணியில் காய்ச்சின சலம் 4 படி விட்டு அதில் 1 எலுமிச்சம் பழரசத்தை விட்டுக் குழந்தை தாங்கும்படியாய் இலேசான சூட்டுடன் நீரை வைத்துக்கொண்டு அதில் குழந்தையை உட்கார வைத்துப் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டும். அல்லது சாயவைத்து விடலாம். இதன்படி காலை மாலைகளில் சுமார் அரைமணி நேரம் உட்கார வைக்கவேண்டும். இப்படிச் செய்தால் ஆசனத் துவார வழியாய் எலுமிச்சம்பழத்தின் சத்து சரீரத்தில் சென்று வியாதியைக் குணப்படுத்தும்.

சென்னையில் கிருஷ்ண அண்டு கம்பெனி சொந்தக்காரரின் குழந்தை இளைத்து எலும்பும் தோலுமாய்க் காணப்பட்டது. அதைக் கண்ட பல டாக்டர்களும் ரெக்கடிவ் என்னும் எலும் புருக்கி நோயாகிய இவ்வியாதி குணமாவது கஷ்டம் எனக் கூறிக் கைவிட்டனர். பிறகு மந்திரவாதிகளால் கைவிடப்பட்டது. கடைசியாய் அக்குழந்தையை ஒரு தொட்டியில் உட்கார வைத்து அதில் 4 படி சலம் விட்டு ஒரு எலுமிச்சம்பழ ரசம் கலந்து சுமார் அரைமணி நேரம் உட்கார வைத்துக்கொண்டு வந்ததில் குழந்தை சம்பூரண சுகத்தை அடைந்தது. இன்னும் காலை மாலைகளில் பெற்றோர்களின் ஆனந்தத்தால் அச் சிகிச்சையைச் செய்து கொண்டே வருகின்றார்கள்.

சென்னை கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் வீதியில் இருசால சுப்பராயச் செட்டியார் அவர்களின் 14 வயதுடைய மாணவன் எலும் புருக்கி நோயால் இளைத்துப் போய்விட்டான். பல சிகிச்சைகளும் செய்து வெறுத்தபின் என் வார்த்தையை ஏற்றுக் கொண்டு தினம் ஒன்றுக்கு எலுமிச்சம் பழ ஊறுகாய் ஆகாரத்துடன் உட்கொண்டபின் சுமார் 1 மாதத்திற்குள் வியாதி நீங்கி ஆனந்த பரவசனாய் இன்று பி. ஏ. வகுப்பில் வாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்.

பெரியபுராணச் சிறப்புச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்திய வரி :

லால்குடி, போர்டு ஹைஸ்கூல் தலைமைத் தமிழாசிரியர்

திருவாளர். அ. மு. சரவண முதலியாரவர்கள்

திருநெல்வேலியில் 14-5-30 முதல் 5-6-30 வரையில்

வருடம் மாதம் நாள்	இடம்	பொருள்	நன்கொடையாளர்கள் பெயர்	ரூ.
14-5-30	திருநெல்வேலி ஸ்ரீ நெல்லையப்பர் கோவில் வசந்த மண்டபம்	தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்	திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த சங்கம்	40
15-5-30	,,	,,	,,	
16-5-30	,,	,,	,,	
17-5-30	,,	,,	,,	
18-5-30	,,	காரைக்காலம்மையார்	திருநெல்வேலி சுவாமி நெல்லையப்பர் காந்திமதியம்மாள் தேவஸ்தானம்	40
19-5-30	,,	மெய்ப்பொருணயனார்	,,	
20-5-30	,,	திருநீலகண்ட நாயனார்	,,	
21-5-30	,,	இயற்பகை நாயனார்	,,	
22-5-30	,,	சேரமான் பெருமாள் நாயனார்	திருவாளர் விசுவநாத பிள்ளை அவர்கள்	10
23-5-30	,,	நம்பியாரூரரும் சேரமான் பெருமாளும்	,, ந. சு. சுடலைமுத்துப்பிள்ளை அவர்கள்	10
24-5-30	,,	கண்ணப்ப நாயனா	,, சு. உ. மா. அ. உமையொருபாகம் பிள்ளை அவர்கள்	10

25-5-30	,,	இளையான் குடிமாற நாயனார்	,, சோ. வ. திரவியம் பிள்ளை அவர்கள் அண்டு கோ.	10
26-5-30	,,	ஏனாதிநாத நாயனார்	,, சு. தங்கப்பிள்ளை அவர்கள்	10
27-5-30	,,	அப்பரும் ஞானசம்பந்தரும்	,, Tinnevelly District Surgeon	10
28-5-30	,,	சிறுத்தொண்ட நாயனார்	,, மு. சு. ஷ. மா. ச. வே. சண்முகம் பிள்ளை அவர்கள்	10
29-5-30	,,	அமர்நீதி நாயனார்	,, ம. சு. ஆ. கோபாலகிருஷ்ணன் செட்டியார் அவர்கள்	10
30-5-30	,,	குங்குலியக்கலய நாயனார்	,, கோமதி நாயகம் பிள்ளையவர்கள்	10
31-5-30	,,	நம்பியாண்டார் நம்பிகள்	,, சொ. கந்தசாமிபிள்ளை அவர்கள், சு. க.சு. தியாகராஜபிள்ளை அவர்கள்	10
1-6-30	,,	சேக்கிழார் புராணம்	[தெ. இ. சை. சங்கம்] இனும்	
2-6-30	திருநெல்வேலி மேலரதவீதி சிவ. பச்சையப்பிள்ளை அவர்கள் கடைமுன்	அப்பூதியடிகள்	அன்பர் திருக்குழாங்கள்	10
3-6-30	சிந்துபூந்துறை பாளையம் சாலைக்குமாரசாமிகோவில்	சமயகுரவர்	சிந்துபூந்துறை சாலைக் குமாரசுவாமி தேவஸ்தானம்	10
4-6-30	கைலாசபுரம் கைலாசநாதர் சுவாமி கோவில்	அழுதடியடைந்த அன்பர் மணிவாசகர்	கைலாசபுரம் கைலாசநாதர் சுவாமிகள் தேவஸ்தானம்	10
5-6-30	வண்ணாரப்பேட்டை Dr. P. K. S. முன் ஹால்	சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்	பா. வ பரமசிவன்பிள்ளை, பழைய வண்ணாரப்பேட்டை	10
				220 0.

குறிப்பு:—திருநெல்வேலியில் பெரிய புராணத்தை அன்பர்கள் ஆதரித்தமை போலத் தமிழ் நாட்டின்கணுள்ள சைவ நன்மக்கள் பலரும் பெரிய புராணத்தின் பெருமை விளங்குமாறு செய்யவேண்டிக்கொள்கிறோம்.

மதிப்புரை

ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ண தேவரின் சரித்திரம்

இஃதியற்றியவர் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் அ. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார் பி. ஏ., எல். டி., அவர்களாவர் இதுகாறும் தமிழில் வெளிவந்த இவர சரித்திர நூல்களைவிட இது மிகவும் விரிவுடையது. இது 'தேவியின் திருமுன்னர், பத்தரோ பித்தரோ, அலதாரி, பைரவீ பிராமணி, ஆகம நூற்றுறைகள், இராமலாலா, நிருவிகற்ப சமாதி, மதுரர் கண்ட காட்சிகள், திருப்பதிகட்குச் செல்லல், மதுரபாபுவின் மரணம், அன்னை சாரதா தேவியார், கேசவ சந்திர சேனரும் பிரம்ம சமாஜரும், ராமசந்திரதத்தரும் மனமோகன மித்திரரும், சுரேந்திரரும் கேதாரரும், யோகீந்திரநாதர், கிரீசசந்திர கோஷ், காசிப்பூர்ப் பூம்பொழிலும் மகா சமாதியும், விண்ணகம்புக்க பின்னர், முதலிய தலைப்புக்களையுடையது. இதன்கண் இராமகிருஷ்ண தேவர், தக்ஷிணேசுர ஆலயம், சுவாமி விவேகானந்தர், மதுரநாதர், அன்னை சாரதாதேவி, 32 அடியார்கள் முதலிய எழு உருவப் படங்கள் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நூலிறுதியில் அரும்பத விளக்கம் சேர்க்கப்பெற்றிருப்பது கற்பவருக்குப் பயன் தரத்தக்கதாகும். இவரது வரலாறு மக்கள் வாழ்க்கையினால் ஆம் பயனை அடைதற்குரிய வழியைத் தெள்ளிதிற் கற்பிக்குந் தகையது.

உயர்ந்த சீமைக் கடிதத்தில் அச்சிடப்பட்டுக் கலிக்காக் கட்டிடஞ் செய்யப் பெற்றுள்ளது.

950 பக்கம் விலை ரூபா **5**

கிடைக்குமிடம்:-ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம், மயிலாப்பூர், சென்னை.

கார்மண்டல சதகம் உரை.

இந்நூல் அவிநாசி ஆறை கிழாரால் எழுதப்பட்டது. இதற்கு உரை இயற்றியவர் காழி வித்வான் திரு. ப. அ. முத்துத் தாண்டவராய பிள்ளையவர்களாவர். இது கார்காத்த வேலாளரின் வரலாற்றை நுவல்வது எனினும் பொதுவாகப் பழந் தமிழ் நாட்டு வரலாற்றையுமொழிகின்றது.

இதன் விலை அணா **12**

நமது கழகத்திலேயே விலைக்குக் கிடைக்கப்பெறும்.

'உடல் நலன்'

பொன்னமராவதி, வலம்புரி, திரு. ஆவி சித. சொக்கலிங்கஞ் செட்டியார் அவர்கள் இந் நூலை இயற்றித் தமது தந்தையாரின் அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவின் நினைவாக வெளியிட்டுள்ளார்கள். உடல் நலனைப் பேணுதற்குரிய முறைகளை இனிய தமிழில் அழகுறத் தமது அநுபவ வாயிலாய் விளக்குகின்றார்கள். இந்நூலைத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் படித்துணர்ந்து அதன்படி ஒழுகுதல் வேண்டும். இதனைப் பெற விரும்புகிறவர் தபாற் செலவுக்காக $\frac{1}{2}$ அணா தபாற் பில்லையை இதன் ஆசிரியருக்கே அனுப்புதல் வேண்டும்.